

Phần 3

Chương 11

-Sao em giống tôi vậy. Kelvin rất vui vì sự trùng hợp này.

-Thật à. Cô nhún vai đáp.

-Ừ, anh vừa nói vừa lay lay bông hoa.

-Nghe nói em đang đảm nhiệm việc thiết kế chính cho tập đoàn Nguyễn Nguyễn à.

-Đúng vậy.

-Tôi hơi bị bất ngờ về em đó. Tôi cứ nghĩ em là một cô gái ăn chơi nhưng có lẽ tôi đã quá xem thường em rồi. Kelvin sau một hồi xem xét lại lên tiếng.

-Về chuyện gì. Cô hỏi lại.

-Nhìn em ăn chơi như vậy tôi cứ nghĩ... quả thật là tôi hơi ngưỡng mộ em đó. Kelvin như đang rất thích thú.

Minh Thư không trả lời mà thay vào đó là một nụ cười.

-Cảm ơn đã đưa tôi về. Minh Thư nói rồi tạm biệt Kelvin.

-Không có gì, vậy thôi tôi về. Kelvin vừa dứt lời và phóng xe đi về.

-Cậu xem mắt sao rồi. Nhã Kỳ hỏi khi thấy Minh Thư bước vào.

-Quá nhảm nhí. Cô đáp.

-Mà Nhã Kỳ này hay giờ chúng ta đi chơi đi. Từ lúc mình về nước chúng ta vẫn chưa đi đâu chơi nhỉ. Mắt Minh Thư như lóe sáng lên.

-Cũng được. Đợi mình đi thay đồ đã

-Ừ nhanh lên mình đợi cậu ngoài cửa. Minh Thư nói rồi bước ra ngoài.

-Ừa anh sao anh lại ở đây. Minh Thư ngạc nhiên khi thấy Thiên Bảo đang đi đến.

-Đây là phòng của anh. Nói rồi Thiên Bảo bước đến phòng mình.

-Sao anh không ở biệt thự mà lại ở đây. Minh Thư có chút ngạc nhiên về điều này nhưng cô cũng một phần đoán được nguyên nhân.

-Thì anh mà thích. Thiên Bảo đứng dựa vào tường nói.

-Mà em mặc đồ đi đâu đó. Đừng nói là em đi bar nữa đó. Em mà đi bar thì không có ai đi theo mà bảo vệ đâu. Thiên Bảo nói như làm Minh Thư sợ.

-Ôi cái anh này. Chẳng lẽ em cứ mặc đồ vào là đi đâu à. Cô cố tình nói móc lại Thiên Bảo.

-Chứ em nói đi, giờ em muốn đi đâu nữa đây. Anh hỏi dồn cô.

-Em có đi đâu đâu. Em chỉ ra đây chơi thôi. Thôi anh vào phòng đi. Anh ngủ ngon. Nói rồi Minh Thư nhanh chóng bước vào phòng để lại Thiên Bảo một mình.

-Này Nhã Kỳ sao cậu lại không nói cho mình biết là anh Thiên Bảo đang ở căn hộ đối diện. Minh Thư bước vào phòng liền lên tiếng.

-Thì cậu đâu có hỏi mình đâu. Thôi đi đi. Nhã Kỳ nói với Minh Thư.

-Ừ. Nói rồi cả Minh Thư và Nhã Kỳ nhanh chóng đi ra ngoài.

Hôm nay Minh Thư cũng diện quần jean ngắn và áo thun crop top. Cả hai cùng đi ra ngoài mà không biết được rằng Thiên Bảo đã âm thầm đi theo. Do lúc này anh có thấy hơi nghi ngờ về thái độ của Minh Thư.

Tiếng nhạc yên ả của buổi tối bắt đầu vang lên khi hai người đang vào một quán cafe.

-Cho hỏi hai chị dùng gì ạ. Tiếng của một người phục vụ vang lên.

-Cho chị một sinh tố bơ và một sinh tố dâu ít đường nha. Minh Thư lên tiếng nói giùm Nhã Kỳ.

-Chừng ấy năm rồi mà cậu vẫn còn nhớ đến sở thích của mình à. Nhã Kỳ cảm thấy rất vui khi Minh Thư vẫn còn nhớ những gì mà hai người đã gắn bó, từ sở thích cho đến những khuyết điểm của cô.

-Ừ, nhớ chứ sao quên được. Minh Thư vui vẻ nói.

-Mấy năm nay cậu qua đó sống tốt không. Công việc sao rồi. Nhã Kỳ luôn quan tâm tới Minh Thư.

-Mới đầu mình qua đó cũng có hơi ngỡ ngàng nhưng lúc đó mình gặp được anh Thiên Bảo nên cũng có người để nói chuyện. Lúc đầu gặp anh Thiên Bảo mình cứ tưởng là Nhật Minh vẫn còn sống nhưng sau này mình mới biết là không phải. Mình luôn xem anh Thiên Bảo như một người anh trai nên mình có hơi sợ anh ấy. Minh Thư ngồi kể những chuyện mà cô đã trải qua lúc ở Mỹ.

-Lần này cậu về luôn à. Nhã Kỳ hỏi tiếp.

-Chắc vậy à.

-Mà cậu định học ở đâu.

-Mình cũng chưa biết nữa. Minh Thư tuy chỉ nói vậy nhưng trong đầu cô đã sớm có dự tính.

Hai người tâm sự rất lâu và lúc ra về họ cùng nhau bước đi trên đường. Minh Thư không thích đi taxi về. Cô muốn ngắm Sài Gòn lúc về đêm. Cũng đã mấy năm trôi rồi cô không thể ngắm cái cảnh ấy nữa. Đi trên đường Minh Thư như dần cảm nhận được cái cảm giác thích thú mà bấy lâu nay cô đã không thể cảm

nhận. Con đường mỗi lúc một vắng. Chợt có tiếng xư máy cứ đi theo sau hai người.

-Này em đi đâu về vậy. Có cần anh chở đi không. Hai thằng thanh niên ngồi trên xe máy cứ đi là cà theo hai người.

-BIÊN. Nhã Kỳ nói mặt tỏ ra lạnh lùng khiến hai tên đó có phàn sợ. Nhưng chúng vẫn cố. Lần này chúng không ngồi trên xe đi là cà nữa mà dừng xe lại và xuống xe. Hai thằng đó nhanh chóng dồn Minh Thư và Nhã Kỳ vào trong lề đường. Mặc dù cho Nhã Kỳ và Minh Thư có la hét hay vùng vẫy như thế nào.

-Em dễ thương yên đi nào. Cho anh làm người tình em đem nay được không. Hai tên đó nói rồi lấy tay vút má Minh Thư và Nhã Kỳ.

-T...Á...T. Nhã Kỳ sau một hồi vùng vẫy cũng đã có cơ hội tác hấn một cái kèm theo đó là một ánh mắt rất lạnh lùng. Cái tác đó khiến cho tên đó không sợ mà còn hồi thúc sự tức giận trong hấn lên tới đỉnh đầu. Anh ta đang định xé nát cổ áo của Nhã Kỳ thì đã có một cú đấm không hề nhẹ đang ngự trị trên má hấn.

-Ai cho mày dám làm chuyện này hả. Bỏ cái bàn tay dơ bẩn của mày ra khỏi họ đi. Thiên Bảo như đang rất tức giận. Anh lao vào đánh hai tên đó tới tấp. Nếu không có Nhã Kỳ và Minh Thư can ngăn thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

-Thôi đi Thiên Bảo. Vừa nói Nhã Kỳ và Minh Thư cùng kéo Thiên Bảo lên xe.

-Minh Thư sao tối rồi mà em còn đi chơi vậy. Thiên Bảo có lẽ rất giận.

-Thế còn anh tại sao anh biết em và Nhã Kỳ ở đó. Minh Thư như nhớ ra điều gì đó.

-Lúc nãy anh nghe em nói nên anh có nghi ngờ và đã đi theo. Vì lúc nãy anh bị kẹt xe ở ngã ba nên anh bị mất dấu giờ mới tìm ra. Nói rồi Thiên Bảo quay sang hỏi Nhã Kỳ.

-Nhã Kỳ em không sao chứ.

-Không sao. Cảm ơn. Nhã Kỳ có lẽ vẫn còn sợ vạ lúc nãy.

Nói rồi cả ba người cùng ngồi lên xe đi và đi về.

Ánh sáng bắt đầu lan tỏa trong căn phòng của Nhã Kỳ và Minh Thư. Nhã Kỳ cũng đã dậy. Giờ cô đang khoác trên mình bộ đồng phục trường QUÍ TỘC.

-Minh Thư cậu ở nhà nhé. Mình đi học đây. Hôm nay Nhã Kỳ lại đi học sao mấy ngày nghỉ.

-Ừ, cậu đi đi. Minh Thư vẫn còn ngủ.

Sân trường vẫn nhộn nhịp như ngày nào. Tâm trạng cô có vẻ tốt hơn. Còn trường QUÍ TỘC đã rộn ràng nay càng được rộn ràng hơn khi lũ học sinh được dịp hò hét kên khi thấy một chiếc xe con đang tiến vào trong sân trường. Và

người lái chiếc xe đó không ai khác chính là thiếu gia của SM-Hoàng Thiên Bảo. Anh từ từ bước ra và khoác trên mình bộ đồng phục của trường QUÍ TỘC.

-Anh Thiên Bảo kìa tụi bây ơi. Học sinh trong trường hò hét lên khi thấy Thiên Bảo.

-Anh ơi anh làm gì mà nghỉ học mấy hôm nay vậy.

-Bọn em nhớ anh lắm đó.

Thiên Bảo cố tình tránh nhưng không được. Đám fan nữ đó đông quá. Như vậy cũng đủ để chứng minh rằng sức hút của Thiên Bảo tại trường này như thế nào. Và anh bắt gặp được bóng dáng của một người con gái rất đỗi quen thuộc đang đi vào trường. Anh rất muốn được chạy lại bên cô nhưng anh không thể dẹp được cái đồng fan đó. Và làm như vậy thì anh lại đang gây rắc rối cho cô. Vì anh biết nếu anh cứ thân mật với cô như vậy thì đám fan đó sẽ tìm cách đánh và gây chuyện với cô. Nhưng tiếng trống trường lại vang lên khiến cho ai nấy đều lo về lớp. Tiếng trống đó như đang giải vây cho anh.

một năm phút truy bài bắt đầu. Cô giáo bước vào lớp thì đã lên tiếng.

-Nhã Kỳ em ra sân sau trường có người muốn gặp.

-Nghe được câu đó. Nghe được câu nói đó Nhã Kỳ nhanh chóng đi ra sân sau trường. Cả kuc lại được diệp bàn tán về người đó. Là ai mà có thể nói với giáo viên. Như vậy thì chỉ có Thiên Bảo là làm được chuyện này nhưng không ai dám lên tiếng.

Cô bước từng bước ra sân sau trường. Một bóng dáng cao ráo. Một người luôn ở bên cạnh cô lúc cô buồn hay vui. Một người luôn luôn cầu cho cô được hạnh phúc.

Như nghe được tiếng động Thiên Bảo lên tiếng.

-Em tới rồi à. Thiên Bảo quay mặt lại.

-Chuyện gì vậy. Cô vừa nói vừa bước đến chỗ anh.

-Không có gì. Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi. Thiên Bảo nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đá. Cô cũng bước đến và ngồi bên cạnh anh. Nhưng vẫn còn một khoảng cách giữa hai người. Có lẽ khoảng cách đó vẫn cần thời gian để lấp đi.

-Công việc của anh sao rồi. Cô nói ánh mắt vẫn lạnh lùng.

-Có gặp chút khó khăn nhưng giờ cũng ổn rồi.

Chương 12

Anh nói ánh mắt anh vẫn hướng về một nơi chân trời xa xôi kia. Hy vọng điều gì đó vào tương lai. Phải chăng là chuyện giữa anh và cô. Nhưng có lẽ anh vẫn chưa dám khẳng định vào điều gì.

Không khí cứ thế im lặng. Không ai bảo ai câu nào cho đến khi tiếng trống vang lên mới làm thay đổi được cái không khí ấy.

Hai người cùng nhau trở về lớp học của mình. Đôi khi ở họ toát ra vẻ lạnh lùng đến đáng sợ nhưng đôi khi lại ấm áp đến lạ thường. Hai con người bí ẩn ấy luôn tìm ẩn những điều bí ẩn gì đó. Có lẽ cuộc nói chuyện của họ đôi khi chỉ vài ba câu nhưng như vậy cũng đủ cho họ cảm thấy ấm áp và hiểu nhau hơn.

Tại phòng học của Nhã Kỳ. Cả lớp đang ồn ào nói chuyện thì giáo viên chủ nhiệm bước vào ngay lập tức lớp đã được ổn định. Ai về bàn nấy theo một trật tự.

-Hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm một bạn học sinh nữ mới về trường mình và nhà trường đã xếp bạn vào lớp chúng ta học. Do bạn từ Mỹ mới chuyển về và còn nhiều bỡ ngỡ. Vì vậy cô rất mong nhận được sự giúp đỡ của tất cả các bạn trong lớp mình dành cho bạn. Cô giáo mỉm cười nói với lớp nhưng ít có ai chú ý đến những lời nói đó.

-Em vào đi. Cô giáo lên tiếng ra hiệu cho cô học sinh mới bước vào.

Và từ ngoài cửa một cô gái tao nhã thân hình chuẩn đến từng mi-li-mét với bộ đồng phục trường QUÍ TỘC. Tóc để baby bên trên được cô cuộn tròn cùng với một khuôn mặt khiến ai cũng phải ngược nhìn. Lũ con trai trong lớp hét âm lên còn bao nhiêu ánh mắt ghen tị, đố kỵ đang xen ngưỡng mộ của đám con gái. Nhưng giường như ngưỡng mộ là rất ít.

-Xin chào tất cả các bạn. Mình tên là Nguyễn Minh Thư. Mình rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người.

Minh Thư nói ánh mắt cô long lanh làm chao đảo trái tim của bao nhiêu người.

-Minh Thư em có thể chọn cho mình một chỗ ngồi mà em thích. Bà cô giáo nhẹ nhàng nói và bà luôn dành sự ưu ái cho Minh Thư vì bà cũng thừa biết được thế lực của Minh Thư.

Minh Thư đang định trả lời thì nhận được rất nhiều tiếng la hét.

-Minh Thư ngồi với anh đi...

-Minh Thư xuống đây ngồi đi...

Minh Thư mặc dù trong lòng rất muốn cho lũ con trai đó một phát cho chết đi nhưng trước mặt mọi người cô luôn luôn tỏ ra ngoan hiền. Bởi vì cô rất ghét cái lũ con trai hám sắc đó. Cô không trả lời mà chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý. Nhưng cái đám con trai đó cứ nghĩ cô đang dành cho họ nụ cười đó.

Chương 13

“ể rồi xem tôi sẽ khiến cái lũ con trai các người ra nông nổi như thế nào” cô lầm bầm.

-Thưa cô em muốn ngồi cùng bàn với bạn Nhã Kỳ ạ Minh Thư lễ phép đáp lại bà cô.

-Nhưng mà Nhã Kỳ đang ngồi cùng... cô giáo nói rồi lại dừng lại. Có vẻ bà ta đang rất khó xử vì bà không muốn gây khó dễ với ai. Với Kelvin cũng như là Minh Thư nếu như vậy thì bà chỉ có nước mà về nhà giữ con. Kelvin như hiểu ra liền đứng dậy nói.

-Thưa cô em có thể ra bàn sau ngồi. Kelvin lên tiếng như đang cứu nguy cho bà cô. Và rất nhanh chóng Minh Thư vui vẻ bước xuống bàn Nhã Kỳ.

Khoảng cách từ bục giảng xuống bàn Nhã Kỳ không xa nhưng có biết bao nhiêu ánh mắt hình dao găm đang nhìn cô. Nhưng điều này khiến cô không sao mà là ngược lại. Đám con gái trong lớp nhìn thấy nụ cười nửa miệng của cô có vẻ có chút gì đó sợ hãi.

-Nếu đã muốn vào trường QUÍ TỘC thì phải đẹp như Nhã Kỳ hay Minh Thư thì đã vào đây học. Như vậy mới xứng đáng là trường QUÍ TỘC. Đám học sinh nam lại được lúc bàn luận.

-Nhã Kỳ và Minh Thư đúng là qua dễ thương. Nam sinh hai.

-Minh Thư thì còn có cơ hội mà tán tỉnh chứ Nhã Kỳ đã là hoa có chủ rồi. Nam sinh ba.

-Sao mà nói Nhã Kỳ là hoa đã có chủ vậy. Ai mà may mắn vậy. Nam sinh một.

-Cón ai ngoài đại thiếu gia của tập đoàn SM nữa. Hoàng Thiên Bảo. Nam sinh ba.

-Chào, kelvin cười chào khi thấy Minh Thư đang tiến đến.

-Lại tình cờ nữa rồi. Minh Thư cũng vui vẻ đáp lại.

-Cậu làm mình hơi bất ngờ đó. Nhã Kỳ nói khi thấy Minh Thư đang ngồi trên ghế.

-Cậu không vui khi mình học cùng lớp với cậu à. Minh Thư hơi thất vọng khi thấy Nhã Kỳ lạnh lùng như vậy.

-Mình không vui mà là rất vui đó. Nhã Kỳ nói đến đây trên môi cô đã nở một nụ cười đầy rạng rỡ. Một nụ cười đẹp tựa như thiên thần và nụ cười đó khiến cho Minh Thư rất vui.

Giờ học nhằm chán cũng nhanh chóng qua đi. Phần lớn học sinh đến đây không ít ai là ham học. Đa số là đi theo nghĩa vụ của học sinh.

Điện thoại Kelvin chọt reo lên khi anh đang chuẩn bị xuống căn-tin. Anh lấy điện thoại ra và... là tin nhắn của Minh Thư.

-Anh ra ghế đá sân sau trường đi. Tôi có chuyện muốn nói. Minh Thư.

Đọc được tin nhắn của Minh Thư Kelvin vội vàng rẽ bước chân của mình ra ngoài sân sau trường. Anh bước nhẹ từng bước chân của mình. Đôi chân anh nhanh chóng ra ngoài đó. Trước mắt anh hiện ra hình ảnh một người con gái đang cắm tai phone của mình lên tai thưởng thức những giai điệu ngọt ngào của một bản nhạc du dương nào đó. Khung cảnh đó khiến anh có chút say mê nhưng anh lại tiến đến chiếc ghế đá và nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô. Và lại nhẹ nhàng đút một bên tai nghe của cô cắm vào tai mình.

Cô như cảm nhận được hơi ấm của người khác nhưng cô cũng đã sớm đoán được đó là ai.

-Anh đến rồi à. Cô từ từ mở mắt.

-Ừ, có chuyện gì không. Anh đáp.

-Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề không nói dài dòng nữa. Cô bắt đầu nghiêm túc nói.

-Em nói đi. Kelvin như đang rất tò mò về những chuyện cô sắp nói. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Minh Thư nghiêm túc đến như vậy.

-Tôi muốn chúng ta hợp tác. Minh Thư nói khiến Kelvin không khỏi bất ngờ.

-Hợp tác? Về chuyện gì. Kelvin vẫn chưa hiểu gì.

-Chúng ta cùng có chung cảnh ngộ đó là đều bị ba mẹ ép đi xem mắt. Nhưng cả hai chúng ta lại luôn tìm cách phá hoại những cuộc xem mắt đó. Nếu đã như vậy thì chi bằng chúng ta hãy hợp tác với nhau bằng cách là tỏ ra thân thiết trước mặt hai bên gia đình để họ nghĩ là chúng ta đang hạnh phúc và họ cũng sẽ không ép chúng ta đi xem mắt nữa. Và sự hợp tác đó sẽ kết thúc đến khi nào một trong hai người tìm được một nửa thật sự của mình. Minh Thư nói và cô hy vọng rằng Kelvin sẽ đồng ý hợp tác.

Cô đang trông chờ câu trả lời của Minh Thư còn Kelvin thì đang suy ngẫm nó.

-OK tôi đồng ý. Kelvin nói khiến cho cả anh và Minh Thư đều cảm thấy rất vui. Kelvin bỗng xòe tay ra tỏ ý bắt tay.

-Hợp tác phát triển nhé Minh Thư.

-OK. Minh Thư cũng đưa tay ra đáp lại Kelvin.

-Anh có chuyện muốn nói. Kelvin nói anh nhìn sâu vào đôi mắt ngây thơ của cô.

-Anh nói đi Minh Thư nhanh chóng đáp lại.

-Nếu đã hợp tác thì chúng ta phải xưng hô bằng anh em chứ. Kelvin nói rồi cười một nụ cười thật đẹp.

-Được thôi. Chuyện đó thì trước sau gì cũng phải vậy. Cô cười tinh nghịch nhìn anh.

Chợt điện thoại Kelvin lại vang lên phá tan cuộc nói chuyện. Là mẹ anh.

Anh lấy điện thoại ra và nhanh chóng lướt nút nghe trên màn hình cảm ứng của chiếc điện thoại.

-Con nghe đây. Kelvin lên tiếng.

-Trưa nay con mời Minh Thư đến nhà mình ăn cơm nhé. Mẹ điện thoại cho Minh Thư không được. Con nói sao thì nói miễn là trưa nay mẹ phải thấy Minh Thư đi về cùng con. Bà Vương nói như đang ép buộc Kelvin.

-Con biết rồi. Con sẽ nói. Vậy thôi nghe mẹ. Nói rồi Kelvin nhanh chóng tắt điện thoại.

-Mẹ anh nói trưa nay muốn mời em đến nhà anh ăn cơm trưa. Vì mẹ điện thoại cho em không được nên nói anh chuyển lời lại với em. Em đi chứ. Kelvin khi nghe điện thoại của mẹ mình xong.

-Đã hợp tác thì phải đi chứ. Cô cười khiến anh cũng thấy vui.

Tại biệt thự nhà Kelvin.

-Con chào bác ạ. Minh Thư chào bà Vương khi cô cùng Kelvin bước vào trong. Bà Vương thấy vậy mỉm cười đầy trìu mến.

-Bác rất vui khi cháu đã đến.

Minh Thư không trả lời mà chỉ nở một nụ cười thật tươi để đáp lại bà. Điều đó khiến cho bà cảm thấy rất an tâm.

-Bác có cần cháu giúp gì không. Minh Thư hỏi khi thấy bà Vương lại đang loay hoay nấu ăn mà không cần người giúp việc mặc dù trong nhà bà người giúp việc có vô số.

-Bác tự làm được mà. Cháu cứ ra đó chơi cùng Kelvin đi. Cũng lâu rồi bác muốn tự tay mình nấu cho Kelvin một bữa ăn do tự tay bác làm. Lát nữa Bác muốn giới thiệu cho cháu một số người bạn thân của Kelvin. Bà Vương vừa làm vừa nói. Có lẽ như lúc này đây bà đang cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

-Thưa phu nhân các vị tiêu thư và thiếu gia đã đến ạ. Tiếng của bà quản gia cung kính đáp.

-Ừ tôi biết rồi. Bà Vương mỉm cười đáp lại rồi quay sang phía Minh Thư.

-Cháu ra đây với Bác.

-Dạ vâng ạ. Bác cứ ra trước đi. Minh Thư hơi ngập ngừng về câu trả lời đó.

-Cháu chào Bác ạ. Cả đám cùng đứng dậy cúi đầu chào khi thấy bà Vương từ trong bước ra.

-Các cháu ngồi đi. Bà nói rồi ngắm kỹ từng khuôn mặt thân quen của từng người. Cả đám đang định ngồi xuống thì Minh Thư bước ra.

-Minh Thư lúc này cậu nói là cậu đi có công chuyện mà sao cậu lại ở đây. Nhã Kỳ ngạc nhiên khi thấy Minh Thư ở đây. Cô như chẳng hiểu chuyện gì xảy ra nữa.

-Ồ... Minh Thư ngập ngừng chưa biết nói sao bây giờ thì Thiên Bảo đã lên tiếng.

-Anh nghe mẹ nói em về đây là để xem mắt không lẽ người đó là Kelvin, Thiên Bảo cũng không kém phần ngạc nhiên.

Chưa kịp để Thiên Bảo nói gì thêm Kelvin đã nhanh chóng làm một hành động khiến ai cũng choáng ngợp kể cả bà Vương cũng vậy.

-Mọi người nói xong chưa vậy. Em xin giới thiệu Minh Thư là bạn gái của em. Anh đã nhanh chóng chạy lại khoác vai Minh Thư nở một nụ cười rất hạnh phúc. Kelvin như đang cứu nguy cho cô.

-Chị hơi bị ngạc nhiên đó Kelvin. Nhã Kim nháy mắt nói với Kelvin.

-Anh còn tưởng là em... Gia Huy không nói hết câu mà thay vào đó là nụ cười nửa miệng và ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Kelvin. Có lẽ hơn ai hết Kelvin hiểu những điều ẩn ý đó.

-Ừa mấy đứa đều quen Minh Thư à. Bà Vương này giờ im lặng giờ mới lên tiếng.

-Vâng ạ. Cả đám đồng thanh.

-Nhã Kỳ là bạn thân của Minh Thư. Anh Thiên Bảo thì giống như một người anh trai của cô ấy. Còn chị Nhã Kim thì Minh Thư đã quen biết lâu rồi. Và anh Gia Huy là đối tác làm ăn quen thuộc của Minh Thư. Kelvin nhanh chóng giải thích cho mẹ mình hiểu.

-À, ra là vậy.

Tại bàn ăn.

-Nhã Kỳ mới đó mà đã lớn như vậy rồi. còn xinh đẹp nữa. Nhớ lúc nhỏ cô đến thăm nhà cháu lúc đó cháu còn rất nhỏ vậy mà giờ lớn quá. Bà Vương nhớ lại những chuyện trước đây.

-Còn Nhã Kim thì trông rất chững chạc nhỉ. Bà lại đảo mắt sang nhìn Nhã Kim.

-Gia Huy cháu và Nhã Kim sao rồi. Như nhớ ra chuyện của Gia Huy và Nhã Kim bà Vương nhanh chóng quay sang hỏi Gia Huy.

-Dạ đang rất hạnh phúc ạ. Gia Huy lễ phép nói.

-Chuyện tình cảm của hai đứa đang rất được báo chí quan tâm đó. Bà Vương lại mỉm cười hiền từ nói.

Cả Gia Huy và Nhã Kim không trả lời mà chỉ cười.

Nãy giờ chỉ có Thiên Bảo là không cười không nói bà Vương thấy vậy nhưng bà cũng biết rằng Thiên Bảo từ trước đến giờ cứ lạnh lùng như vậy. Có lẽ bà hiểu nguyên nhân của sự lạnh lùng đó.

-Chuyện tình cảm của cháu sao rồi Thiên Bảo. Bà quay sang hỏi Thiên Bảo.

-Dạ vẫn chưa có ai yêu ạ. Thiên Bảo cười nhưng đây chỉ là nụ cười gượng gạo của anh.

-Có thật là không có ai yêu không. Bà cố tình hỏi tiếp như muốn xoa tan đi một phần nào cái lạnh lẽo trong anh.

-Thật ạ. Anh đáp gọn.

Buổi ăn kết thúc cả đám cúi chào bà Vương rồi ra về.

-Hoàng Nam con đưa Minh Thư về nhé. Bà quay sang nói với Kelvin.

-Mẹ khỏi nói. Bạn gái con mà. Kelvin nói rồi nháy mắt nhìn Minh Thư.

Cả lũ định lên về thì bà Vương đã kịp níu vai Thiên Bảo lại.

-Nhã Kỳ là người tốt đó. Vậy nên hãy biết trân trọng. Đừng để mất rồi lại cảm thấy ân hận. Đây cũng là câu nói mà bà Vương đã nói với Thiên Bảo. Có lẽ bà đang hy vọng điều gì đó vào họ. Có lẽ là tình yêu chẳng.

Nhưng đáp lại bà vẫn là sự im lặng của Thiên Bảo. Rồi anh cúi chào bà rồi bước lên xe.

-Suốt một quãng đường dài về nhà cả Thiên Bảo và Nhã Kỳ không ai nói với ai câu nào. Thiên Bảo thì đang suy nghĩ câu nói lúc nãy của bà Vương. Còn về Nhã Kỳ cô đang suy nghĩ lại mọi việc. Về tình cảm cô dành cho Thiên Bảo có phải là ngộ nhận hay không.

Sự lạnh lùng trong họ ngày càng được toát ra. Đến khi cơ thể họ cảm nhận rõ hơn.

-Woa, về đây vẫn là sương nhất.Minh Thư nói rồi thả mình xuống đệm. Nhã Kỳ cũng bước vào phòng. Cô cũng cảm thấy rất mệt.

-Cậu mới về mà hết lần này đến lần khác đều đem lại cho mình từ ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác.

-Thì mình thích làm cho cậu ngạc nhiên mà. Minh Thư thích thú. Cả hai nói chuyện mà chợp mắt lúc nào không hay.

Tại biệt thự nhà Kelvin.

-Mẹ ơi. Mẹ cho con đi chơi nha. Kelvin từ đằng sau đi đến ôm bà Vương.

-Mẹ về có mấy bữa mà con cũng không chịu ở nhà à. Bà Vương nói móc với Kelvin

-Thôi mà mẹ cho con đi đi. Kelvin vẫn năn nỉ i ôi bà.

-Mẹ nói không là không. Bà vương kiên quyết.

Kelvin thấy thái độ của bà Vương lúc này không dám hó hé gì thêm. Anh nhanh chóng bỏ lên phòng.

Chương 14

Như nhớ ra điều gì đó anh liền lấy điện thoại ra và nhanh chóng di chuyển tay mình đến số điện thoại của một người mà anh lưu là “Vợ Hờ”... và cái tên đó là dành cho Minh Thư. Anh nhanh chóng đưa điện thoại vào tai và cuộc gọi được bắt đầu.

Bài nhạc chờ quen thuộc của Minh Thư lại vang lên.

Không lâu sao từ đầu dây bên kia vang lên một giọng nói.

-A... lô... Minh Thư nghe. Tiếng Minh Thư trong cơn ngủ.

-Giờ mà em ngủ à. Có biết bây giờ là 6 giờ tối không. Có lẽ Kelvin nhận ra rằng Minh Thư đang ngủ qua cách nói chuyện điện thoại của cô.

-Ai vậy. Minh Thư vẫn chưa tỉnh. Lúc này thì cô mới dòm chiếc điện thoại xem tên người gọi là ai.

-Là anh à. Xin lỗi nghe. Tại em đang ngủ. Mà anh gọi em có chi không. Lúc này thì cô đã nhận ra Kelvin.

-Thì buồn quá nên gọi cho em. Vẫn là tiếng nói quen thuộc của Kelvin vang lên ở đầu dây bên kia.

-Thế lúc anh vui thì anh không gọi cho em à. Minh Thư có vẻ đã tỉnh ngủ.

-Làm gì có chuyện đó. Giỡn chứ tại anh xin đi chơi không được nên ở nhà buồn quá muốn nói chuyện với em. Kelvin bắt đầu kể rõ cho Minh Thư nghe.

-Nếu như em xin cho anh đi chơi được thì anh phải hứa với em một việc. Được không. Minh Thư như nảy ra một ý nghĩ nào đó.

-Việc gì em nói đi. Nếu như anh làm được thì anh sẽ làm. Kelvin tỏ vẻ hào hứng.

-Chi em đi cùng.

-OK. Chuyện nhỏ thôi. Kelvin mỉm cười thấy rõ.

-Alô con chào Bác ạ. Con là Minh Thư đây ạ. Minh Thư lễ phép chào bà Vương.

-Ừ, bác chào con. Con điện cho Bác có gì không. Nếu có gì cần Bác giúp thì con cứ nói. Bà Vương nhẹ nhàng nói với Minh Thư.

-Dạ. Cũng không có gì đâu ạ. Chẳng qua là con mới về nước định đi đâu đi đó cho biết. Vậy mà con rủ anh Kelvin đi cùng cho vui vậy mà anh ấy nói là anh

ấy mắc ở nhà. Khiến con có hơi buồn. Nên con điện thoại rủ Bác đi cùng. Do con cũng chưa rành về đường sá ở đây lắm. Nên con có hơi sợ ạ. Minh Thư về buồn bã kể cho bà Vương nghe.

-Để Bác nói thằng Kelvin lấy xe qua chở con đi chứ Bác cũng chưa rành ở đây lắm. Con lo chuẩn bị đi. Nó qua giờ đó. Bà Vương không che giấu nỗi niềm vui. Sở dĩ bà cảm thấy vui như vậy là vì bà đang có ý định tạo điều kiện cho Minh Thư và Kelvin được tiếp xúc với nhau nhiều hơn. Bà luôn hy vọng ở hai người đó sẽ chớm nở một thứ gì đó gọi là tình yêu.

-Vâng ạ. Vậy con cảm ơn Bác ạ. Khóe môi Minh Thư đang hiện một đường cong rõ nét. Có lẽ cuộc nói chuyện của cô và bà Vương lúc này đã được cô chuẩn bị sẵn.

-Không có gì đâu. Khi nào cháu rảnh thì nhớ sang nhà Bác chơi nhé. Vậy thôi cháu lo chuẩn bị đi là vừa. Chào cháu. Nói rồi bà Vương chào Minh Thư.

Sau khi nghe điện thoại xong bà Vương mở cửa bước vào phòng của Kelvin.

-Con đi chơi đi. Bà lên tiếng.

-Dạ. Kelvin hơi sững sốt về câu nói đó của Bà Vương.

-Mẹ nói là con đi chơi đi. Bà Vương lại một lần nữa lặp lại câu nói đó.

-Ôi con yêu mẹ nhất đấy. Vừa nói Kelvin vừa chạy đến ôm bà rồi rít.

Vừa bước vào xe Kelvin đã nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Minh Thư.

-Này em làm sao mà hay quá vậy. Anh được đi rồi. Anh hơi bị ngạc nhiên về em đó Minh Thư. Anh nhanh chóng lái xe về chỗ của Minh Thư.

-Anh nhớ phải giữ lời hứa đó. Cô nhắc lại lời hứa lúc này với Kelvin.

-OK. Anh đang trên đường đến chỗ em đây.

-Ok. Minh Thư vội cúp máy rồi nhanh chóng chạy đi thay đồ.

Minh Thư khẽ lay tay Nhã Kỳ.

-Nhã Kỳ dậy đi tối rồi.

-Ừ. Mình biết rồi. Nhã Kỳ cũng dần mở mắt và tỉnh dậy.

-Mình đi chơi nhé cậu ở nhà cứ ăn tối trước đi. Đồ ăn mình mua bỏ tủ lạnh rồi đó. Cậu nhớ uống sữa nghe. Nói rồi Minh Thư nhanh chóng đi để lại một mình Nhã Kỳ trong căn phòng cô đơn ấy. Nhã Kỳ không dậy mà lại chợp mắt tiếp.

Còn Thiên Bảo thì này giờ đang đứng trước cửa phòng cô. Anh cứ dơ tay lên rồi lại đặt tay xuống. Một phần vì anh sợ Minh Thư sẽ chọc mình một phần vì anh không muốn để lộ tình cảm của mình ra bên ngoài. Nhưng bây giờ thì anh lại lấy hết dũng khí để có thể gõ cánh cửa phòng cô.

Có lẽ anh và cô vẫn chưa nhận ra tình cảm của chính bản thân mình. Họ cứ nghĩ đó chỉ là tình cảm mà họ ngộ nhận mà thôi. Nhưng tình yêu thì làm sao có thể không nhận ra được không sớm thì muộn. Nhã Kỳ thì luôn khép kín không mở lòng với một người con trai nào khác. Còn về Thiên Bảo thì luôn muốn đem lại hạnh phúc cho người con gái đó chỉ vì một lý do rất đơn giản vì anh luôn tìm thấy ở cô sự thân quen, về một hình ảnh của một người con gái nào đó trong quá khứ mà anh không thể nhớ và hình dung ra được. Có lẽ những kỉ niệm đó quá sâu đậm chẳng.

Cốc... cốc... tiếng gõ cửa được phát ra lần hai nhưng không có động tĩnh gì. Cảm giác lo sợ bắt đầu trong Thiên Bảo. Anh đang rất lo lắng. Lo lắng cô sẽ gặp chuyện gì. Tại sao anh luôn lo lắng cho cô, luôn muốn bảo vệ chở che và muốn đem lại hạnh phúc cho cô. Như vậy có thể gọi là yêu một người chưa.

Lần này anh không gõ cửa nữa mà đẩy cửa phòng vào. Anh thấy mọi thứ rất im ắng chỉ thấy một Nhã Kỳ đang nằm trên giường ngủ. Nhìn Nhã Kỳ ngủ điệu bộ đó yêu cực. Khiến anh có chút mải mê nhìn cô.

-Nếu như ngủ thì mình gõ cửa cũng phải nghe chứ. Anh lẩm bầm một mình.

Nghi ngờ điều gì đó. Anh nhanh chóng gọi tên cô.

-Nhã Kỳ. Nhã Kỳ. Anh hét hoảng gọi nhưng không thấy động tĩnh gì. Vẫn là sự im lặng đến đáng sợ từ cô. Và vô tình bàn tay của anh đụng vào tay cô. Hơi nóng từ tay cô nhanh chóng truyền sang tay anh.

-Em sốt rồi. Thiên Bảo hoảng hét khi nhận ra cô đang sốt. Nhưng giường như anh vẫn còn đủ tỉnh táo để giải quyết sự việc.

Anh vội chạy đi lấy một cái khăn ướt chườm đá và nhẹ nhàng đặt lên trán cô. Anh vội chạy đi mua thuốc hạ sốt. Trông anh bây giờ không khác gì một con nhện bị rối trong tơ. Rất nhanh chóng anh đã mua được thuốc và bây giờ anh đang ở trong phòng bếp của căn hộ của cô. Anh đang định nấu cháo cho cô nhưng loay hoay này giờ anh không biết nấu cháo bằng cái gì và làm như thế nào. Nó làm anh nhớ lại lúc trước.

-Lúc đó anh bảo em không biết nấu cháo mà giờ thì anh cũng như vậy. Anh còn cười em nữa. Thiên Bảo khẽ mỉm cười. Và một suy nghĩ lóe lên trong anh. Anh đã dùng điện thoại của mình lên mạng và học cách nấu cháo trên đó. Anh làm từng bước một theo cách họ bày. Thỉnh thoảng có những tiếng CHENG CHENG. Tất cả những tiếng động đó đều là do một tay anh gây ra. Một nhà bếp sạch sẽ tươm tất giờ đã bị anh biến thành một bãi chiến trường. Bây giờ nhìn vào anh không ai nghĩ anh là một thiếu gia của một tập đoàn lớn nhất nhì Thế Giới.

Về phần Nhã Kỳ thì cô cũng dần tỉnh nhờ vào cái khăn chườm đá của Thiên Bảo và cũng do những tiếng động của anh gây ra. Cô cố bước những bước chân mệt mỏi của mình đến nhà bếp. Nơi đã gây ra biết bao nhiêu tiếng động. Cô có hơi choáng ngợp trước cảnh đó.

Hình ảnh Thiên Bảo đang mặc tạp dề. Đang loay hoay lúy lúy làm. Có lẽ cái hình ảnh đó cô không dám tưởng tượng.

-Thiên Bảo anh làm gì vậy. Cô nói giọng cô rất yếu.

-Anh đang nấu cháo. Thiên Bảo nói rồi quay mặt lại nhìn cô. Điều bộ của anh lúc này khiến cô khẽ cười. Anh ngạc nhiên khi thấy cô cười.

-Gì vậy. Anh tò mò hỏi cô.

-Mặt anh... Cô nói ngập ngừng rồi lại tiếp tục cười.

-Nghe cô nói vậy anh nhanh chóng sờ lên mặt mình thì thấy có cọng hành dính lên đó. Điều này khiến anh có hơi bị què. Nhưng thấy cô cười anh cũng cười.

“Nếu anh làm như vậy mà đổi lại được những nụ cười vui vẻ của em thì anh sẽ làm mãi cũng được Nhã Kỳ à” Thiên Bảo chợt suy nghĩ băng quơ.

-Mà cái nhà bếp của em anh làm thành cái bãi gì vậy

-Anh chỉ cười mà không trả lời. Chính xác hơn là anh không biết trả lời như thế nào. Bởi lần đầu tiên anh vào bếp thì làm sao mà sạch sẽ tươm tất cho được.

-Thôi em lại giường nằm nghỉ cho khỏe đi, nói rồi Thiên bảo nhanh chóng chạy lại đỡ cô.

-Minh Thư đi đâu mà em ở nhà một mình vậy. Lúc này Thiên Bảo mới nhớ tới Minh Thư nên đã hỏi cô.

-Đi chơi thì phải. Cô cố phát ra những tiếng nói yếu ớt của mình.

-“Cái con nhỏ này anh biết với em” Thiên Bảo lảm bảm một mình.

-À để nah lấy cháo dứt cho em ăn rồi uống thuốc là khỏe. Thiên Bảo nói rồi vội chạy đi múc cháo cho cô. Tô cháo ấy có vẻ rất ngon mặc dù chưa ăn thử. Nhìn hình thức bên ngoài thì rất đẹp mắt. Hương thơm bắt đầu lan tỏa từ tô cháo. Anh nếm thử và cảm thấy rất ngon.

-Cũng đâu đến nỗi nào. Anh tự khen mình.

-Em ăn đi. Anh múc cháo và chia thìa cháo do anh múc đưa ra trước mặt cô.

Cô có hơi ái ngại trước hành động của cô. Thật sự mà nói hành động đó của anh khiến cho cô có hơi rung động.

-Em ăn đi. Anh phải mất cả buổi mới nấu được nó đây. Vẫn là bàn tay ấm áp của anh đang chừa ra trước mặt cô.

Cô cũng mở miệng cho anh dứt cháo vào. Miệng cô từ từ nuốt lấy thìa cháo như đang cảm nhận hương vị của cháo.

-Cháo này là do anh nấu à. Cô hỏi sau khi ăn thử cháo.

-Dĩ nhiên không anh vào đây thì ai. Anh tự đắc với cô.

-Ngon tuyệt. Cô khen khiến anh cười. Cười vì anh đã thấy được nụ cười của người con gái rất dễ quên thuộc đó. Nó khiến anh chợt bất giác nhớ về quá khứ và một phần anh cười vì anh chưa bao giờ anh nghĩ là mình nấu cháo được.

-Mà anh biết nấu cháo à. Cô hỏi tiếp.

-Không lần đầu tiên anh nấu cháo đó. Anh nói tiếp.

-Lần đầu tiên mà nah nấu được như vậy à. Khai thiệt đi. Cô bắt đầu nghi ngờ về tài năng của cô.

-Thì anh học trên mạng. Họ làm gì thì anh làm theo vậy thôi. Nó rồi anh tiếp tục dứt cháo cho cô ăn rồi lại cẩn thận lấy thuốc cho cô uống. Cô nhanh chóng uống thuốc và có lẽ thuốc đã thấm vào cơ thể cô. Và trong thuốc cảm có chất gây ngủ nên cô đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Anh nhẹ nhàng ngắm lấy khuôn mặt cô bây giờ và khẽ đặt lên một nụ hôn lên đó.

-Ngủ ngon.

Nói rồi anh nhẹ nhàng mở cửa trở về phòng mình. Vào căn hộ anh nhanh chóng vào nhà vệ sinh và hắt những giọt nước mát lên mặt mình. Nó làm cho anh như tỉnh táo hơn. Nhìn vào gương anh nhận ra rằng bản thân anh đã không còn giống như trước đây nữa.

-Có bao giờ mày như vậy đâu. Anh khẽ nói rồi lại bật cười.

Và anh lại lao vào công việc. Chợt anh lại lấy điện thoại lên và di chuyển đến tên “EM GÁI”

Cuộc gọi được bắt đầu thì một lát sau ở đầu dây bên kia đã có người lên tiếng.

-Chi vậy anh.

-Lát em về qua gặp anh chút. Thiên Bảo không nói dài dòng.

-OK.

Minh Thư vừa dứt lời thì Thiên Bảo đã tắt máy và lao vào làm việc.

-Tạm biệt. Minh Thư vẫy tay chào Kelvin rồi vào khu chung cư. Kelvin chợt hiện rõ một nụ cười rồi lại nhìn theo bóng dáng của Minh Thư.

-Cốc... Cốc... Minh Thư gõ cửa phòng Thiên Bảo. Không lâu sao Thiên Bảo đã ra mở cửa cho cô.

-Em vào đi.

-Gì vậy anh. Cô hơi tò mò.

-Em chuyển đến lớp Nhã Kỳ học sao rồi. Thiên Bảo hỏi han Minh Thư.

-Cũng bình thường thôi. Mà nah yên tâm đi. Em sẽ giúp Nhã Kỳ mà.

-Đúng là chỉ có em mới hiểu anh đó. Mà anh cũng cảm ơn em vì đã nghe lời anh mà chuyển đến đó học.

-Anh mà cũng cảm ơn người khác cơ đó. Điều đó cho thấy Nhã Kỳ rất quan trọng đối với anh. Mà em cũng có việc để làm trong đó rồi. Minh Thư như nhớ ra được điều gì đó.

-Việc gì vậy. Có cần anh giúp không. Thiên Bảo có vẻ hơi quan tâm đến những chuyện đó. Vì anh luôn sợ Minh Thư sẽ gây ra nhiều chuyện rắc rối khác.

-Không có gì, chỉ cần mình em là đủ. Để rồi xem các HOT BOY và TIỂU THƯ của các tập đoàn đó sẽ phải sống như thế nào. Dám dõ cái thói hách dịch đó à. Minh Thư có vẻ căm ghét tụi những tiểu thư đó.

-Có cần gì thì nói nha giúp cho. Mà em làm gì thì cũng phải suy nghĩ cho kỹ đó. Đừng gây ra những chuyện rắc rối. Đặng đề đến tai ba mẹ mình thì hậu quả như thế nào thì em biết rõ rồi chứ. Thiên Bảo như nhắc nhở cho Minh thư về cái quá khứ của hai người.

-Anh yên tâm đi việc đó em rất rõ. Mà dù sao cũng cảm ơn anh. Minh Thư mỉm cười đáng yêu nhìn Thiên Bảo.

Sở dĩ Thiên Bảo sống ở Việt Nam là vì lúc ở Mỹ anh và Minh Thư chuyên gia gây ra nhiều rắc rối. Thường xuyên đi chơi không lo tập trung vào việc học và công việc. Thường xuyên đánh nhau bị cô giáo phê bình và điện thoại về nhà. Và gia đình Thiên Bảo quyết định cho anh trở về Việt Nam để quản lý chi nhánh công ty ở đây và để anh và Minh thư không còn quậy phá như trước nữa. Vậy nên từ đó anh và Minh Thư bị chia cắt giờ mới gặp lại.

-Mà này em về nhớ chăm sóc Nhã Kỳ dùm anh. Với lại em dọn luôn cái đồng trong nhà bếp dùm anh với.

-Nhã Kỳ bị sao mà chăm sóc vậy anh. Minh Thư như hoảng hốt lên.

-Bị ốm. Anh cho cô ấy uống thuốc với lại ăn cháo rồi.

-Vậy thôi e về đây. Bye anh. Anh ngủ ngon. Nói rồi Minh Thư nhanh như cắt chạy về phòng của mình.

Thiên Bảo tuy rất ít tiếp xúc với người khác. Ngoại trừ những người bạn thân của anh thì Minh Thư có lẽ là người hiểu rõ anh và tiếp xúc với anh nhiều nhất. Minh Thư giống như một người em gái không hơn không kém.

Chương 15

Một ngày mới lại đến nắng của buổi sáng sớm đã bắt đầu lan tỏa trên mọi nẻo đường.

Nhã Kỳ có vẻ đã ổn hơn. Cô cũng không còn nóng có lẽ là vì nhờ sự chăm sóc rất chu đáo của Thiên Bảo.

-Nhã Kỳ cậu bị ốm sao không ở nhà nghỉ còn đi học làm gì. Minh Thư vừa chải tóc vừa quan tâm tới Minh Thư.

-Mình khỏe rồi. Với lại mình phải đi học cùng cậu chứ. Cậu mới vào trường mà. Nhã Kỳ không quên kèm theo một nụ cười để chứng tỏ với Minh Thư rằng cô đã khỏe. Và Minh Thư có vẻ rất vui.

-Ừ, vậy mình đi. Minh Thư thấy vậy liền nắm lấy tay Nhã Kỳ và hai người cùng nhau bước ra khỏi cửa phòng thì....

-Anh cũng đi học à. Minh Thư nói khi thấy Thiên Bảo cũng mới bước ra khỏi cửa.

-Chứ em nghĩ anh đi đâu. Thiên Bảo nói rồi lấy tay chỉ vào bộ đồ đồng phục trường QUÍ TỘC mà anh đang mặc.

Vậy là cả ba người cùng nhau bước xuống dưới và ánh mắt họ dừng lại trước hình ảnh một chiếc xe hơi loáng cong đang dựng trước đó. Và một người con trai có nụ cười đẹp rạng ngời đang đứng dựa vào xe. Trên người khoác bộ đồng phục trường QUÍ TỘC.

-Chào. Kelvin giơ tay lên. Anh nói nhưng ánh mắt anh lại nhìn Minh Thư.

-Em tới chờ anh đi học à. Chắc không phải chứ Kelvin. Thiên Bảo đứng hai tay xỏ vào túi quần nói không quên đảo mắt sang liếc Minh Thư một cái.

-Làm gì có. Em đến đây để chờ bạn gái em đi học. Kelvin cũng nói lại Thiên Bảo.

-Ai vậy. Anh rất tò mò về bạn gái của em đó. Thiên Bảo tỏ ra ngây thơ như không biết người mà Kelvin nói là ai.

-Minh Thư lên xe đi anh chờ em đi học. Nhanh lên để tạo không gian riêng cho người khác. Kelvin nháy mắt ra hiệu với Minh Thư.

-Ừ, nói rồi Minh Thư cũng lên xe và nhanh chóng đi cùng Kelvin.

Trên con đường của buổi sáng, xe cộ tấp nập qua lại. Có hai bóng dáng rất đỗi quen thuộc đang đi cùng nhau.

-Em khỏe rồi chứ. Thiê Bảo vừa đi vừa nói.

-Em khỏe rồi. Cảm ơn anh hôm qua đã chăm sóc cho em. Không có anh thì không biết em sẽ ra sao nữa. Cô nói nhưng ánh mắt cô vẫn hướng về phía trước.

-Không có gì. Anh vẫn nói những lời cộc cằn như vậy.

-Mà anh phải trả tiền bát đĩa mà anh làm bê hôm qua ở nhà em. Cô nói không quên cười mỉm.

-Bây giờ anh không có tiền. Mà này, anh đã nấu cháo cho em ăn giúp em khỏe bệnh vậy mà em còn nói là bảo anh trả tiền chén à. Thiên Bảo cố nhắc lại những chuyện hôm qua cho Nhã Kỳ nhớ.

-Em nói giỡn vậy thôi. Mà cháu đó là tự tay anh nấu à. Cô có hơi tò mò. Ánh mắt cô nheo lại.

-Đúng vậy. 100% là cháo do Hoàng Thiên Bảo anh tự nấu đó. Vừa nói Thiên Bảo vừa lấy tay tự chỉ vào mình. Tỏ vẻ rất tự đắc.

-Em hơi nghi ngờ đó. Nhã Kỳ có vẻ chưa tin lắm.

-Anh nói thật đó. Anh cố thuyết phục cô.

-Đề em xem xét lại đã. Nhã Kỳ xem ra vẫn chưa chắc chắn.

-Này sao hai người đi chậm vậy. Gia Huy nói khi thấy Thiên Bảo và Nhã Kỳ đang đi đến. Cả hai chậm rãi bước từng bước chân. Cả đám tập trung ở đây làm cho lũ học sinh đổ về một lúc một đông. Những tiếng hò hét của đám con gái khi thấy Thiên Bảo, Gia Huy và Kelvin. Đến lúc này thì sự lạnh lùng lại trở về trên gương mặt của tất cả mọi người.

-Minh Thư em và Nhã Kỳ về lớp trước đi. Thiên Bảo nói với Minh Thư và ngay sau đó Minh Thư và Nhã Kỳ cùng nhau đi vào lớp.

Từ ngày Minh Thư chuyển về đây học. Nhã Kỳ như vui hẳn lên. Cô cũng cười nhiều hơn không còn lạnh lùng giống như ngày xưa nữa.

Minh Thư và Nhã Kỳ đang cùng nhau lung giỡn trên hành lang đi vào lớp học thì nhận được một ánh mắt sắc sảo đang hướng về phía hai người. Đó là Tăng Bảo Quyên. Trước đây khi chưa có Nhã Kỳ và Minh Thư vào đây thì cô còn được tụi con trai trong lớp chú ý đến nhưng từ ngày Nhã Kỳ vào đây học thì cô không còn được quan tâm đến nữa. Điều đó càng làm cô thấy ghét Nhã Kỳ hơn và giờ thì Minh Thư cũng vậy.

Tăng Bảo Quyên: là một fan trung thành của bộ ba HOTBOY tại trường QUÍ TỘC. Đứng đầu tất cả các cuộc hâm mộ dành cho BỘ ba. Luôn để ý tới Thiên Bảo. Độc ác, tàn nhẫn. Nhất là người mà họ cho là quyền rũ tới BỘ ba. Gia đình cũng được xếp loại vào gia đình giàu có.

Chương 16

-Đùng nghĩ mình cao giá lắm mà dám đi quyến rũ bộ ba HOT BOY trường này. Bảo Quyên buông một câu nói châm chọc khi thấy Nhã Kỳ và Minh Thư đi qua.

Minh Thư và Nhã Kỳ nghe được câu nói đó liền đứng lại và liếc nhìn Bảo Quyên người vừa nói câu nói đó..

-Bạn nói ai vậy. Minh Thư liếc lại một ánh mắt khiến ai nhìn vào cũng phải sợ.

-Mình nói ai mà tự mình biết lấy. Lo mà biết thân biết phận đi. Lúc này Bảo Quyên vừa nói vừa nhẹ nhàng đứng dậy. Cô lấy ngón tay trở chỉ nhẹ vào áo Minh Thư.

-Sao bạn sợ quá vậy. Làm gì mà sợ đến nỗi không dám nói ra tên người đó luôn vậy. Minh Thư nói cô cố ý kéo dài từng tiếng ra như muốn châm chọc Bảo Quyên.

Bảo Quyên tức không nói nên lời. Nhưng cô nhanh chóng lên tiếng đốp lại.

-Mình nói cậu đó. Cậu có ngon thì làm gì được mình. Cái hạng như bạn mà cũng bày đặt vào trường QUÍ TỘC học à. Không xứng đâu. Hai người đừng nghĩ là hai người có một vẻ bề ngoài như thiên thần thì có thể quyền rũ được anh Thiên Bảo và anh Kelvin để mà mong đổi đời. Không dễ vậy đâu. Tôi khuyên mấy người nếu như muốn kiếm tiền bằng khuôn mặt giả tạo đó thì tới đến hai người nên ra ngoài đường mà đứng để kiếm trai chứ đừng mong gì vào anh Thiên Bảo hay anh Kelvin. Hai người không đáng để xách dép. Bảo Quyên nở một nụ cười đều để chọc tức Nhã Kỳ và Minh Thư.

Bảo Quyên chưa đắc ý được bao lâu thì Nhã Kỳ đã lên tiếng.

-Chứ không phải là cô đang ghen tị với cái bộ mặt thiên thần như tụi tui à. Cô nghĩ cô là ai. Là tiểu thư của tập đoàn TĂNG GIA à. Đừng nghĩ cô dựa vào cái tập đoàn đó để lên giọng với tụi tui.. cái tập đoàn đó không còn trụ được bao lâu nữa đâu. Điều đó cũng giống như việc cô không còn trụ được ở đây lâu đâu. Nhiều nhất là hết ngày hôm nay thôi. Vậy nên tôi khuyên cô nên tận hưởng hết những phút giây khi còn ở đây đi chứ không mai lại không có cơ hội. Và từ ngày mai cô phải cùng ba mẹ cô gánh hết đóng nợ ngân hàng mà nhà cô đã mượn.. tôi không nói thêm chắc cô cũng biết rõ rồi chứ. Nhã Kỳ chửi ngoạn mạt khiến Minh Thư không thể ứ ớ gì thêm.

-Cái loại nhà nghèo như cô mà dám lên tiếng ở đây à. Bảo quyên nói lại. Xem ra những điều Nhã Kỳ nói lúc nãy không lọt vào tai Bảo Quyên. Nó chỉ càng làm Bảo Quyên tức thêm mà thôi.

-Cô nói nhà cô giàu. Ừ thì cứ cho là giàu đi. Nhưng như vậy thì cô có quyền rũ được anh Thiên Bảo hay anh Kelvin không. Cô hãy về nhà mà lấy gương xem lại mình đi. Cái loại như cô không đáng để tụi này phải nói đến như vậy đâu. Nhã Kỳ lại cố tình nói móc nữa.

-Đừng chỉ đi nhận xét người khác cô nên đi đánh giá lại bản thân mình đi. Xem lại bản thân mình đã đủ tư cách để đánh giá một ai khác chưa. Bảo quyên nói lại.

-Cần gì phải xem lại. Ngày nào mà tôi chả soi gương nên tôi không giống một người cứ tưởng là mình xinh đẹp. Nhưng mà xin lỗi sự thật em chỉ là một con đi không hơn không kém. Nhã Kỳ nói ánh mắt cô như muốn châm chọc Bảo Quyên. Nhưng Bảo Quyên không biết nói lại chỉ biết cứng họng. Lâu lâu lại nói vài ba câu.

-C..ô.. Bảo Quyên như cứng họng.

-Cái loại con gái như cô đủ tư cách để nói như vậy không. Chỉ là loại đàn bà... Bảo quyên không nói tiếp mà dừng lại một phần muốn chọc tức Nhã Kỳ đến điên.

-Tôi nói cho cô biết nếu như không biết rõ gì về tôi thì đừng có nói bậy bạ. Tốt nhất là cô không nên sửa nữa. Chứ đừng có nói tùy tiện như vậy. Lời nói của cô có thể ảnh hưởng đến gia đình thân thương của cô. Nhã Kỳ nói như một lời cảnh cáo với Bảo Quyên.

-Ôi tôi sợ quá. Bảo Quyên giả vờ tỏ ra sợ hãi như những lời Nhã Kỳ nói là trò đùa.

-Thôi được để rồi cô xem. Tôi cũng không muốn gây ra phiền phức cho cô. Nhưng mà cô là người khơi ra trước vậy nên nếu như có chuyện gì thì cô cũng đừng có hối hận về việc làm của mình vào ngày hôm nay. Nhã Kỳ nói làm cho đám học sinh trong lớp phải ngạc nhiên. Nhưng người ngạc nhiên nhất lại là Minh Thư. Cô còn không dám tin người đứng trước mặt mình là Nhã Kỳ. Một đứa bạn thân yếu đuối chưa bao giờ nói nặng lời với ai trừ phi là người mà cô ghét. Minh Thư không ngờ Nhã Kỳ lại mạnh mẽ và nói khiến cho bảo Quyên không thể ú ớ gì thêm. Nhã Kỳ một khi đã yêu ai thì sẽ yêu hết lòng nhưng một khi ghét ai thì ghét đến tận xương tủy.

-Tôi thách cô cũng không dám. Một đứa hết sức nghèo nàn như cô mà cũng đòi làm cái chuyện lật đổ này nọ à. Bảo Quyên nói và chỉ thẳng tay vào mặt Nhã Kỳ.

-Nhã Kỳ không trả lời lại mà thay vào đó là một nụ cười được đáp gọn trên môi và là một nụ cười chứa đầy ẩn ý.

Tiếng trống vào lớp lại vang lên nhưng không khí trong lớp vẫn im lặng. Thấy tình hình căng thẳng quá nên Minh Thư vội can ngăn Nhã Kỳ lại không để cô nói gì thêm. Nếu như minh thư không can ngăn lại được thì không biết Nhã Kỳ sẽ làm việc gì tiếp theo.

Đám học sinh trong lớp lại được lúc bàn luận. Ai cũng đang tò mò về cô bạn Lê Khánh Nhã Kỳ là ai. Lần trước cô đã đuổi bà Giáo viên ra khỏi trường liệu lần này Tập đoàn nhà Bảo Quyên liệu có sụp đổ như Nhã Kỳ nói lúc này không.

-Nhã Kỳ về chỗ đi. Minh thư chen vào để kết thúc cuộc đấu khẩu đó. Nếu như không có Minh Thư can ngăn thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Hơn ai hết Minh Thư hiểu rõ Nhã Kỳ nhất. Một khi lòng thù hận của Nhã Kỳ dâng lên cao về một người nào đó thì có lẽ Nhã Kỳ sẽ làm mọi việc.

Nghe Minh Thư nói Nhã Kỳ cũng nhanh chóng bước về chỗ theo lời Minh Thư.

-Nhã Kỳ bộ trong trường này không ai biết cậu là tiểu thư của DJ à. Minh Thư như nhớ ra được điều gì đó vội quay sang hỏi Nhã Kỳ.

-Không một ai. Nhã Kỳ đáp nhưng ánh mắt cô lại liếc về phía của Bảo Quyên.

-Vậy thì thôi chết rồi. Tăng Bảo Quyên lần này cô chết rồi. Minh Thư cũng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Hai tiết học nhằm chán cũng nhanh chóng trôi qua. Cả lớp ai cũng náo nức xuống căn- tin để thư giãn một phần các teen nữ xuống căn- tin để được ngắm bộ ba HOT BOY của trường.

-Nhã Kỳ xuống căn- tin đi. Minh Thư hào hứng nói với Nhã Kỳ.

-Mình mệt lắm cậu xuống một mình đi. Cậu nhớ mua dùm mình chai nước nha. Đáp lại Minh Thư là một lời nói có vẻ rất mệt mỏi của Nhã Kỳ.

-Ừ. Vậy mình đi nha. Minh Thư dơ tay chào Nhã Kỳ rồi bước đi. Còn về Nhã Kỳ do cơn sốt trong cô vẫn còn nên cơn buồn ngủ trong cô cũng ập đến.

-Lúc này chẳng phải có người ngon lắm. sao bây giờ ủ rũ như con chuột không dám chui ra khỏi hang vậy. Bảo Quyên bước từng bước đến bàn của Nhã Kỳ cô đứng dựa vào bàn đối diện. Mỗi lời nói là Bảo Quyên như cố ý kéo dài ra như muốn cho Nhã Kỳ nghe và Bảo Quyên muốn gây sự chú ý của tất cả các học sinh trong lớp. Để chứng tỏ rằng ở trong trường này cô rất có tiếng nói.

“Để xem bây giờ còn một mình cô trong lớp thì cô làm được gì” Bảo Quyên nhếch môi mỉm cười nghĩ thầm. Vì cô luôn nghĩ rằng Nhã Kỳ là một cô gái nghèo không có một chút thế lực nào. Chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để quyến rũ Hot Boy trong trường Quý Tộc. Không những với Bảo Quyên mà bất kỳ đứa con gái nào trong trường thấy Hot boy bỏ với ai là như thể rằng người đó sẽ được đem ra câu xác, hằng ngày đi đâu cũng nhận được nhiều ánh mắt soi mói. Dù cho những chuyện nhỏ nhặt nhất nếu như liên quan đến Hot boy trong trường thì chuyện đó cũng sẽ lớn lên và trở thành một chuyện động trời.

Nhã Kỳ đã dần mở mắt, cô cũng sớm đoán được chủ nhân của giọng nói đó là ai.

-Chuyện gì nữa. Nhã Kỳ ngồi dậy mặt đối diện nói với Bảo Quyên. Ánh mắt cô lúc này thật lạnh lùng và nó khiến cho Bảo Quyên có phần hơi sợ khi đứng trước mặt người con gái này bởi vì ánh mắt của Nhã Kỳ thật sự mà nói thì nó rất bản.

-Không có gì chỉ là tôi muốn thấy lại cái vẻ lúc này của cậu thôi. Bảo Quyên tuy có hơi khiếm nhường trước ánh mắt của Nhã Kỳ nhưng cô cũng rất đành đã đáp lại Nhã Kỳ.

-Chẳng phải lúc này cậu oai lắm mà chửi lại tôi sao. Một đứa nhà nghèo như cậu không đáng để làm ô sin cho tôi cho tôi đâu mà bày đặt hù tôi. Cậu nghĩ cái thói gì. Đừng có trưng cái bộ mặt thiên sứ giả ngây giả ngô của cậu ra đây mà quyến rũ trai trong trường này. Tôi khuyên cậu không nên làm như vậy. Cậu làm như vậy chỉ khiến người ta xem thường và càng bôi nhọ cậu thôi. Như vậy

chỉ vô ích với một đũa thắp đèn như cậu. Bảo Quyên nhẹ nhàng nói nhưng những lời mà cô nói ra đều đều bao gồm nhiều ẩn ý chứa đựng trong đó cùng với giọng điệu kéo dài và không kéo phần chánh chọe của Bảo Quyên.

-B...Ồ...P... những lời nói của Bảo Quyên vừa dứt thì một cái tác in hắng năm dẫu vâng tay của Nhã Kỳ nhanh chóng đáp gọn trên khuôn mặt của Bảo Quyên. Tiếng kêu đó như làm cho lũ học sinh trong lớp được một phen hú hồn. Và học sinh từ các lớp khác đổ dồn về phòng học của Nhã Kỳ càng đông hơn.

-Chẳng phải cậu nói là muốn xem lại cái thái độ lúc nãy của tôi nên tôi đang cố ý làm lại để diễn đạt cho cậu thấy lại được hành động đó. Mãn nguyện rồi chứ Tăng Tiểu Thư. Nếu như xem xong rồi thì biến. Tất cả HỌC SINH trong lớp không thể ngờ được hành động của Nhã Kỳ. Là này Nhã Kỳ rất lạnh lùng khiến cho đám HỌC SINH và đặc biệt là Bảo Quyên phải sợ hãi. Vì ánh mắt chứa đầy thù hận và nó vô cảm đến đáng sợ.

-Cậu dám. Bảo Quyên nói rồi thật nhanh đưa tay lên chuẩn bị bắt lại cho Nhã Kỳ một cái nhưng cũng rất nhanh chóng đã có một bàn tay giữ nó lại.

Một người con trai lạnh lùng. Hai mắt đang nhìn chăm chăm vào mặt Bảo Quyên đầy vẻ tức giận. Nó khiến cho Bảo Quyên phải hạ tay xuống. Không ai khác chính là Thiên Bảo.

-BIẾN. Thiên Bảo quát, ánh mắt anh đưa về phía Bảo Quyên.

-Anh Thiên Bảo anh nhất định phải tìm lại công bằng cho em. Nhã Kỳ cô ta dám xúc phạm em và còn tát em một cái nữa. Bảo Quyên vẫn cố tình tìm lý do như muốn nhận được sự thương hại từ Thiên Bảo.

-Tôi ghét nhất cái loại con gái giỏi bao biện như cô đây. Vì vậy cô nhanh chóng bước đi cho khuất mắt tôi. Thiên Bảo lại lớn tiếng nói với Bảo Quyên.

-Dạ... Bảo Quyên lúc nãy rất hứng nhưng giờ thì cô không thể làm gì hơn là đành cuối mặt bước đi. Bởi vì thái độ đó của Thiên Bảo khiến cho không ít người phải sợ. Lời nói của Thiên Bảo đối với cái trường này còn có tiếng hơn là mấy thầy cô giáo đang dạy ở đây.

-Nhã Kỳ em không sao chứ. Thiên Bảo lúc này mới quay qua hỏi thăm Nhã Kỳ.

-Em không sao, anh không cần phải làm như vậy đâu. Cô luôn cảm thấy có lỗi với anh vì những lúc cô gặp khó khăn nhất anh cũng là người đến giúp đỡ cô.

-Không có gì đâu. Em uống nước đi. Nói rồi Thiên Bảo chìa tay ra đưa cho cô một chai nước.

-Sao anh biết em muốn uống nước vậy. Nhã Kỳ có hơi ngạc nhiên vì lúc nãy cô nhờ Minh Thư mua nước chứ không phải anh.

-Anh nghe Minh Thư nói là em muốn uống nước nên anh đã mua. Anh nói rồi mỉm cười nhìn cô. Nói rồi anh lại lấy tay của mình sờ lên trán cô. Hành động đó của anh khiến cho đám HỌC SINH trong trường lại càng hú hét to hơn. Ai cũng ước gì hành động đó là dành cho mình.

-Em vẫn chưa hết sốt đâu. Lát trưa về nhớ uống thuốc nghe. Thuốc anh mua bỏ trên đầu tủ trong phòng e đó. Thiên Bảo nói sau khi cảm nhận hơi nóng từ trán cô qua tay mình.

Và tất cả hành động của hai người khiến cho đám học sinh trong trường được lúc bàn luận sôi nổi.

-Nhã Kỳ là ai mà được bộ ba HOT BOY trường này đều quan tâm quá vậy. Học sinh một.

-Cũng không biết nữa, mà hình như anh Thiên Bảo luôn quan tâm tới cô ta. Học sinh hai.

Và tại một nơi nào đó, có một người con gái hai tay đang cháp vào nhau. Khuôn mặt giận dữ. Ánh mắt cô như đang căm thù ai một cách rất đáng sợ.

-Cô dám làm cho tôi bẽ mặt trước toàn trường à. Cô hãy đợi đó Lê Khánh Nhã Kỳ. Tôi sẽ khiến cô phải trả giá về việc này. Để rồi xem cô có còn nhận được nhiều sự quan tâm như lúc này không. Hạnh phúc không thể mỉm cười với cô như vậy được đâu. Cô cứ lo mà tận hưởng hết quãng thời gian hạnh phúc đó đi. Bảo Quyên như đang rất tức giận và như vậy cô càng tìm cách trả thù Nhã Kỳ.

-Những gì tôi không có được thì cô cũng đừng hòng mà có. Nhất là Hoàng Thiên Bảo. Anh ấy nhất định phải là của tôi. Nếu như không là của tôi thì người khác cũng đừng mong mà đem xia vào. Nhất định một ngày nào đó Thiên Bảo anh sẽ phải quỳ xuống trước mặt tôi mà cầu xin tôi. Nhất định ngày đó sẽ không xa đâu. Bảo Quyên như đang rắp tâm tìm mọi cách trả thù.

Tối hôm đó.

-Nhã Kỳ mình ra ngoài mua một số đồ. Cậu ở nhà nhé. Minh Thư nói rồi vội mở cửa bước đi. Nhã Kỳ thấy Minh Thư đi. Cô nhanh chóng lấy hai viên thuốc ngủ ra. Tay cô đang nâng ly nước lên. Cô đang định bỏ thuốc vào miệng thì

-C...É...T... Minh Thư vội đẩy cửa bước vào.

-Mình quên... Minh Thư nói không nên lời khi thấy hành động của Nhã Kỳ.

-Cậu uống thuốc gì vậy. Minh Thư vừa nói vừa tiến lại giường.

-Chỉ là thuốc cảm thôi. Nhã Kỳ hốt hoảng khi thấy Minh Thư bước đến. Nhưng cô nhanh chóng viện một lý do.

Nhưng thấy thái độ và hành động của Nhã Kỳ Minh Thư có vẻ không tin và nghi ngờ cô.

-Thật không. Minh Thư nói khi mắt cô vô tình thấy được lọ thuốc ngủ nằm trong ngăn kéo.

-Thật. Nhã Kỳ chưa nói xong thì Minh Thư đã nhanh chóng cúi xuống cầm lấy lọ thuốc ngủ.

-Đây mà là thuốc cảm à. Minh Thư nói và giơ lọ thuốc ngủ lên cao.

-Minh Thư cậu trả lại đây cho mình. Nhã Kỳ đưa tay lên lấy lại nhưng cô không thể với đến lọ thuốc.

-Nhã Kỳ cậu nói thật cho mình biết đi tại sao cậu lại phải dùng loại thuốc ngủ này mà đây còn lại là loại mạnh nữa. Minh Thư nói rồi ngồi xuống giường cạnh Nhã Kỳ.

-Mình không ngủ được nên phải dùng nó. Nhã Kỳ nhìn Minh Thư nói, ánh mắt cô man mác nổi bần.

-Lý do là gì vậy. Minh Thư như đang hiểu được điều gì đó khi nhìn vào ánh mắt của Nhã Kỳ.

-Vi Nhật...Minh. Nhã Kỳ áp a áp ứng nói. bởi vì cô luôn cố tỏ ra lạnh lùng để che giấu đi sự thật rằng cô vẫn không thể nào quên đi được hình bóng của Nhật Minh.

-Không lẽ. Cậu vẫn còn nhớ đến Nhật Minh à. Minh Thư nói có lẽ cô cũng đã đoán được một phần nào nguyên nhân.

-Đúng vậy, mỗi lần mình chợp mắt là mỗi lần Nhật Minh lại hiện về trong mình. Bao nhiêu kỷ niệm bao nhiêu yêu thương của cậu ấy lại hiện lên. Nó cứ ám ảnh mình suốt thời gian qua. Thật sự hình ảnh của Nhật Minh khiến cho mình không thể nào phai nhòa đi và ngayd càng nhớ về nó nhiều hơn. Nhã Kỳ nói nước mắt cô đã thấm dần trên gương mặt cô.

Minh Thư giờ đã hiểu rõ ra tất cả mọi chuyện. Cô ôm chầm lấy Nhã Kỳ.

-Mình không ngờ cậu yêu Nhật Minh đến như vậy. năm năm rồi mà hình ảnh của Nhật Minh cũng không thể xóa nhòa trong cậu. Từ bây giờ mình sẽ giúp cậu quên đi được hình ảnh của Nhật Minh Nhã Kỳ à.

-Cậu nằm xuống ngủ đi. Mình sẽ ở bên cạnh cậu. Minh Thư từ từ vỗ Nhã Kỳ ngủ. Nhìn Nhã Kỳ lúc này không khác gì một đứa con nít đang rất cần tình yêu thương, sự chở che. Minh Thư ngồi bên cạnh Nhã Kỳ ngắm lấy khuôn mặt vẫn còn nước mắt của Nhã Kỳ.

-Mình không nghĩ năm năm qua cậu lại sống khổ đau như vậy. Lúc đó đáng lẽ ra mình không nên bỏ cậu một mình mà sang Mỹ sống. Năm năm một khoảng thời gian dài như vậy mà bóng dáng Nhật Minh lại không thể nào phai mờ trong cậu. Minh Thư ngồi nhìn Nhã Kỳ ngủ cô lại cảm thấy buồn và có lỗi với Nhã Kỳ. Cô thật sự ân hận vì lúc đó khi Nhật Minh mất cô không nên qua Mỹ để định cư cùng gia đình mà bỏ cô ở lại đây. Lúc đó nhìn Nhã Kỳ có vẻ rất mạnh

mẽ nhưng cô nào ngờ đằng sau cái sự mạnh mẽ giả tạo do Nhã Kỳ tạo ra để che giấu tất cả là một Nhã Kỳ yếu đuối đến như vậy. Và cũng chính vì điều đó mà Minh Thư càng cảm thấy có lỗi.

Minh Thư nhanh chóng ngồi vào bàn làm việc. Thình thoảng lại có những tiếng kêu của Nhã Kỳ vang lên. Tất cả đều là những gì liên quan đến Nhật Minh. Những lúc như vậy Minh Thư lại đến bên trấn an Nhã Kỳ. Nhìn thấy Nhã Kỳ như vậy Minh Thư càng cảm thấy đau lòng và càng cảm thấy có lỗi với Nhã Kỳ nhiều hơn.

Mặt trời bắt đầu nhấp nhô. Những tia nắng ấm của buổi sáng mai lại bắt đầu rộ lên. Cả Nhã Kỳ và Minh Thư cũng đã thức dậy. Như thường ngày hôm nay hai người cũng khoác trên mình bộ đồng phục của trường QÚI TỘC.

-Tối qua mình có nói gì khi ngủ không. Nhã Kỳ hỏi Minh Thư.

-Có. Cậu nói rất nhiều. Chúng đều liên quan đến Nhật Minh. Mình biết là bây giờ sẽ rất khó cho cậu nhưng mà mình sẽ giúp cậu một phần nào quên đi được nỗi đau đó. Mình biết tình yêu cậu dành cho Nhật Minh là rất sâu đậm nhưng mà chuyện đó đã trở thành quá khứ rồi vì vậy cậu hãy xem như đó là một chuyện đẹp trong quá khứ của mình và đừng nghĩ ngợi về nó nữa. Minh Thư nói hy vọng Nhã Kỳ sẽ làm được nhưng cô biết là chuyện đó rất khó với Nhã Kỳ. năm năm một khoảng thời gian dài như vậy mà Nhã Kỳ còn không thể nào xóa nhòa cái quá khứ đó thì liệu cô có giúp Nhã Kỳ quên đi được Nhật Minh không.

Nhã Kỳ không nói gì chỉ im lặng bước ra cửa. Minh Thư cũng đi theo sau. Cả hai cùng nhau bước đi quen thuộc trên hành lang.

Một giọng nói ấm áp nhưng lại đan xen sự lạnh lùng lại cất lên.

-Này. Thiên Bảo vừa cất tiếng thì cả Minh Thư và Nhã Kỳ không ai bảo ai câu gì đều quay lại. Vẫn là hình dáng ấy, nụ cười ấy cho đến từng bước chân cao ráo của anh. Nhã Kỳ và Minh Thư chỉ cười không đáp lại anh.

-Sao hai người không chờ anh đi học với. Thiên Bảo lại cất tiếng và từ xa bước đến và đi cùng hai người.

Cả ba cùng nhau đi xuống phía dưới thì một chiếc xe Limo đã đậu sẵn ở đó. Đi cùng là một người con trai đang dựa người vào xe. Và người con trai với một nụ cười tươi như hoa ấy không ai khác chính là Kelvin.

-Chào. Kelvin giơ tay chào khi thấy ba người đang bước ra.

-Em đến rước cái con nhỏ lạnh chanh này đi à. Thiên Bảo nói với Kelvin không quên lờm Minh Thư một cái.

-Anh nói ai vậy hả. Kelvin chưa kịp trả lời thì Minh Thư đã mắng Thiên Bảo.

-Anh ấy nói đúng rồi đó. Anh đến để đón Minh Thư để xương của chúng ta đi học. Kelvin nói ngọt.

-Ít nhất thì cũng được như vậy. Ai lại như anh. Câu nói của Kelvin lúc này như làm Minh Thư nguôi dận hơn. Cô nói không quên liếc ngang liếc dọc nhìn Thiên Bảo.

-Nhã Kỳ cậu ở lại đi bộ cùng anh Thiên Bảo cho có bạn chứ không cho anh đi mình thì tội ảnh quá. Đi mình mất công gái lại bu thì khổ. Minh Thư nói với Nhã Kỳ. Nhìn bề ngoài thì Minh Thư muốn chào Nhã Kỳ nhưng ẩn ý sau câu nói đó là Minh Thư muốn ẩn chỉ Thiên Bảo.

-Ừ. Tạm biệt. Nhã Kỳ nở nụ cười chào Minh Thư.

Nhã Kỳ nói rồi Minh Thư nhanh chóng lên xe và đi cùng Kelvin. Sở dĩ Minh Thư và Kelvin hay đi học cùng nhau là do cuộc nói chuyện tối qua giữa hai người.

-Minh Thư sáng mai anh tới đón em đi học nhé.

-Lý do.

-Để tạo không gian riêng cho Thiên Bảo và Nhã Kỳ.

-Anh cũng biết là anh Thiên Bảo thích Nhã Kỳ à.

-Biết chứ. Với tính tình của Thiên Bảo thì chưa bao giờ như vậy với một ai khác trừ Nhã Kỳ. Anh ấy luôn quan tâm đến Nhã Kỳ.

-Nếu đã như vậy thì chi bằng chúng ta hãy tác hợp cho hai người họ đi.

Và Thiên Bảo và Minh Thư lại cùng nhau sánh bước trên con đường đã in hằn bao kỷ niệm của hai người.

-Nhã Kỳ em ổn chứ. Thiên Bảo quan tâm tới cô khi anh thấy sắc mặt cô có vẻ xanh xao.

-Không. Em không sao. Nhã Kỳ tuy cảm thấy mệt mỏi nhưng cô lại nói là không sao. Cô không muốn cho Thiên Bảo biết và cũng như không muốn anh lo lắng cho cô.

-Nếu em đau thì phải nói đó. Chứ đừng để anh cho người đến bắt em vào viện đó. Thiên Bảo nói không quên kèm theo một hành động. Hành động đó khiến cô bật cười.

-Anh dám. Cô nói rồi lại bật cười.

Chợt... sục... sục... sục... tiếng cô ho vang lên. Cô ho liên tục nhiều lần khiến cho anh rất lo lắng.

-Nhã Kỳ em không sao chứ. Thiên Bảo hét hoảng hỏi.

-Em không sao. Nhã Kỳ cố gắng nói.

Nhưng Thiên Bảo không tin nên anh đã lấy tay mình sờ vào trán cô để kiểm chứng. Chỉ có như vậy mới là cách nhanh nhất để anh tin.

Tay anh đã chạm vào trán cô. Thì có một luồng khí nóng được truyền sang tay anh.

-Em cảm lạnh rồi. Anh nói khi đã sờ tay lên trán cảm nhận từ hơi nóng từ người cô.

-Em không sao đâu. Anh không cần phải lo lắng đâu. Chỉ cần uống thuốc là khỏe lại thôi. Cô lại nói dối để anh tin.

-Như vậy mà em nói là không sao à. Em có biết là người em bây giờ rất nóng không. Sao em ngốc quá vậy hả. Nếu đau thì phải nói chứ. Sao cứ nói là không sao, bộ em không biết quý tính mạng của mình à. Đừng bao giờ nghĩ cho người khác nữa. Em hãy nghĩ cho bản thân mình trước đi đã. Chỉ có như vậy mà em làm không được thì sao biết quan tâm đến một ai. Thiên Bảo buông một tràng dài dường như anh đang rất bức. Anh nói lớn tiếng khiến cho người đi đường phải ghé mắt lại nhìn hai người rồi chột mím cười.

Chương 17

Nhưng nói xong Thiên Bảo lại dắt tay cô đi và đón một chiếc taxi. Cô không phản ứng gì cứ thế im lặng nắm chặt lấy đôi bàn tay vững chắc của anh. Mà nói đúng hơn là cô cũng không còn đủ sức lực để chống lại anh.

Chiếc taxi nhanh chóng lăn bánh và chuyển động nhanh trên con đường. Sau một thời gian ngắn theo lời của Thiên Bảo chiếc xe đã dừng lại ở trước một bệnh viện. Nhìn ở phía ngoài thì bệnh viện này rất to. Anh lại nắm lấy đôi bàn tay ấy của cô và hai người cùng đi vào bên trong. Anh cứ thế nắm chặt tay cô như sợ bàn tay ấy sẽ vụt khỏi tay anh.

-Bác sĩ Trương khám bệnh cho cô gái này giúp tôi. Anh nói như ra lệnh. Đơn giản vì đây là bệnh viện của tập đoàn SM.

-Vâng thưa cậu. Ông bác sĩ cung kính đáp lại.

Ông bác sĩ vừa lên tiếng cũng là lúc Nhã Kỳ bước vào trong để lại Thiên Bảo ngồi một mình ở ngoài. Tâm trạng của Thiên Bảo lúc này đang rất lo sợ. Sao anh lại luôn có cảm giác này đặc biệt là với cô. Anh luôn sợ sẽ mất cô hay là sợ điều gì chẳng. Càng sợ thì trong anh lại thôi thúc lên những ý muốn muốn đem lại hạnh phúc cho cô. Tại sao anh không thể tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ, không quan tâm đến cô.

-Sự thật là mày đang ngộ nhận về tình yêu của của mày dành cho cô ấy hay là tình cảm mà mày dành cho Nhã Kỳ là tình yêu. Rốt cuộc là mày đang làm cái gì đây. Thiên Bảo tự nói với lòng mình. Anh là vậy luôn ngộ nhận không dám chắc chắn. Dường như anh vẫn còn chút gì đó trong quá khứ về người con gái đó nhưng anh không thể hình dung ra cô. Anh không biết và cũng không thể nhớ được những chuyện xảy ra trong quá khứ. Tại sao anh luôn cảm thấy có lỗi với cô và khi thấy cô khóc tim anh như rỉ máu. Nhưng lúc cô nở nụ cười hạnh phúc thì anh lại cảm thấy vui. Lúc cô rơi nước mắt thì anh lại muốn lau đi

những giọt nước mắt đó. Lúc cô buồn anh muốn làm điều gì đó cho cô hạnh phúc. Còn lúc cô gặp khó khăn nhất thì cũng chính anh là người luôn bước đến để che chở bảo vệ cho cô. Anh luôn muốn làm những điều đó cho cô và còn hơn vậy nữa. Cảm giác đó có phải là yêu một người không hay chỉ là anh cảm nhận ở cô anh có điểm gì đó gọi là đồng cảm.

- Mời cậu vào trong. Tiếng cô y tá vang lên phá tan bầu suy nghĩ trong anh.

Nghe cô y tá nói xong anh nhanh chóng bước vào bên trong.

- Cô ấy sao rồi. Anh lo lắng hỏi bác sĩ.

- Vì do tác dụng của thuốc anh thần nên cô ấy mới như vậy. Do cô ấy đã dùng thuốc an thần thường xuyên và đều đặn và gần đây thì cô ấy không dùng nữa nên có tác dụng phụ lại. Và do tâm lý bất ổn nên mới có những triệu chứng như bệnh cảm. Vì vậy nếu như không muốn gây ra những hậu quả khác thì cậu nên khuyên cô ấy không nên dùng thuốc nữa. Và đặc biệt không để tâm lý cô bất ổn. Nhất là những chuyện gây sốc. Ông bác sĩ ôn tồn giải thích.

- Tôi biết rồi. Nói rồi Thiên Bảo bước vào bên trong. Nhã Kỳ hau mắt đang ngấm ghìm vào nhau. Vì mới tiêm thuốc nên Nhã Kỳ đã chìm vào giấc ngủ.

- Anh nhẹ nhàng bước đến bên và ngồi bên giường bệnh. Anh ngấm lấy khuôn mặt cô một cách rõ nét hơn. Có chút gì đó quyến luyến anh trong đôi mắt anh khi nhìn vào cô.

- “Tại sao e lại ra nông nổi như thế này. Hạnh phúc khi nào mới mỉm cười với em đây Nhã Kỳ. Những giọt nước mắt kia đến khi nào mới tan biến. Tại sao e lại nhớ đến người đó quá vậy. Chẳng lẽ e không thể mở cửa trái tim mình ra và đón lấy một hình bóng khác à. Anh phải làm gì thì e mới hạnh phúc”. Thiên Bảo nói ánh mắt ánh mắt anh vẫn ngấm lấy khuôn mặt cô. Càng nhìn vào khuôn mặt bi thương đó anh lại cảm thấy có lỗi với cô. Chợt có một dòng nước gì đó lăn dài trên gò má anh, phải chăng là nước mắt. Đứng trước mặt cô anh thật sự thấy mình yêu đuối vô cùng. Cô cũng là người khiến cho anh phải đau phải rơi nước mắt.

TẠI TRƯỜNG QUÍ TỘC

- Kelvin sáng nay Thiên Bảo có đi học cùng em không. Gia Huy điện thoại hỏi thăm Kelvin.

- Ủa Thiên Bảo chưa đến lớp à. Kelvin hơi ngạc nhiên vì sáng nay anh thấy Thiên Bảo mặc đồng phục mà.

- Không Thiên Bảo từ sáng giờ không thấy đâu. Gia Huy.

- Lúc sáng anh Thiên bảo đi cùng Nhã Kỳ mà. Hai người họ còn mặc đồng phục trường nữa. Kelvin nói lại chuyện lúc sáng cho Gia Huy nghe.

- À mà sáng nay Nhã Kỳ cũng không đi học nữa. Kelvin giờ mới nhận thấy rằng Nhã Kỳ không đến lớp.

- Vậy chắc hai người đó đi chơi rồi. Gia Huy nói như chắc chắn. Cả Gia Huy và Kelvin và Gia Huy không còn sưng sốt như lần trước nữa.

Trường Quý Tộc hôm nay lại sôi nổi hơn trước. Đi đâu cũng nghe có những cuộc bàn luận đầy sôi nổi. Không ai khác ngoài chuyện Nhã Kỳ hăm dọa sẽ làm sụp đổ tập đoàn Tăng Tăng thì giờ nó đã thành hiện thực rồi. Cả đám ai cũng tò mò và lo sợ về cô bạn Lê Khánh Nhã Kỳ.

- Con nhỏ đó là ai mà ngon vậy ta. Cô gái thứ nhất.

- Chỉ là HỌC SINH mới vô trường mà đuổi được bà giáo viên và bây giờ thì làm sụp đổ tập đoàn Tăng Tăng. Cô ta cũng không phải hạng vừa. Cô gái thứ hai.

- Hạng gì đâu. Chắc cô ta cũng chỉ dựa vào anh Thiên Bảo mà thôi. Cô gái thứ ba.

- Sao mà biết. Cô. gái thứ nhất

- Thì cả trường này đang đồn ầm lên chuyện anh Thiên Bảo và nó đang bồ mà. Tao nghe mấy nhỏ 11 nói là nó gặp việc gì rắc rối anh Thiên Bảo cũng đứng ra giúp nó. Chắc lần này cũng không ngoại lệ. Cô gái thứ hai.

- Biết đầu nhỏ đó có thể lực khác thì sao. Đừng khinh địch. Cô gái thứ nhất.

- Tao điều tra về nhỏ đó. Nhỏ chỉ là trẻ mồ côi và được một người nào đó nhận về nuôi mà thôi. Lý lịch của nhỏ rất chi là nghèo. Trừ phi nhỏ đó là con gái cưng của tập đoàn DJ thì còn họa may taO sợ.

- Tập đoàn DJ thì sao mà. Cô gái thứ nhất.

- Cái con này sao mà ngu thế. Mà không có một tin tức nào về kinh doanh à. Hiện nay DJ và SM là hai tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới. Hai tập đoàn này luôn hợp tác cùng phát triển bao năm nay rồi và không ai có thể là đối thủ của họ. Vì vậy các tập đoàn khác không dám làm gì. Cô gái thứ ba.

- Vậy là anh Thiên bảo và chị Nhã Kim sẽ thừa hưởng chúng à. Cô gái thứ nhất.

- Anh Thiên bảo thì chắc là vậy rồi. Còn chị Nhã Kim thì tao chưa biết. Bởi vì lúc trước tao nghe ba tao nói là chị Nhã Kim vẫn còn một đứa em gái. Nhưng tao không rõ về con nhỏ đó. Cô gái thứ hai.

Dường như cuộc bàn luận nào cũng xoay quanh những chủ đề về Nhã Kỳ và Thiên bảo.

TẠI BỆNH VIỆN.

Thiên Bảo vẫn ở cạnh Nhã Kỳ. Thuốc cũng đã hết tác dụng. Ánh sáng bắt đầu le lói trong cô. Cô bắt đầu mở mắt. Ánh mắt cô lúc đầu hơi choáng chưa nhìn rõ được ai nhưng cô có thể biết được bóng dáng của người đang ngồi bên cạnh cô. Bởi cái dáng ấy đã quá thân quen với cô. Hình ảnh của Thiên bảo luôn

hiện trong. Tuy bây giờ cô vẫn còn yếu nhưng cô có thể thấy được khuôn mặt lo lắng của Thiên Bảo .

- Em tỉnh rồi à. Thiên Bảo nói khỏe môi anh chợt mỉm cười.

Con đau vẫn còn trong cô. Đầu cô vẫn còn choáng và mê mẩn trong những cơn đau.

- Em có bị sao không. Cô hỏi Thiên Bảo.

- Bác sĩ nói là e bị tác dụng phụ của thuốc an thần. Vì vậy từ giờ e đừng dùng thuốc an thần nữa nhé. Nếu dùng nhiều thuốc sẽ có nhiều tác dụng phụ khác. Thiên Bảo nói cho cô an tâm.

- Vậy mình xuất viện được không. Nhã Kỳ nói ánh mắt cô như cầu xin anh. Bởi vì Nhã Kỳ không thích bệnh viện. Trước đây khi Nhật Minh mất cô đã chịu đựng rất nhiều cú sốc và lúc đó cô đã có một thời gian dài ở trong này. Từ đó trở đi cô rất ghét phải vào bệnh viện.

- Được chứ. Nếu như em tỉnh rồi thì chúng ta có thể xuất viện. Anh đã làm xong thủ tục rồi. Thiên Bảo mặc dầu không muốn cho cô xuất viện. Nhưng thấy cô cương quyết quá nên anh đành phải để cô xuất viện.

Chỉ nghe Thiên bảo nói vậy Nhã Kỳ đã nhanh chóng lao xuống giường và cùng Thiên bảo đi về.

Cả hai cùng nhau đi bộ trên đường. Đây cũng là ý kiến của Nhã Kỳ mặc dù Thiên Bảo đã cô nài nỉ đi taxi nhưng Nhã Kỳ không chịu.

- Nhã Kỳ, em hết sốt chưa mà đi bộ vậy. Thiên Bảo vừa đi vừa đút tay vào túi quần nói.

- Hết rồi. Không khí ở ngoài phố vẫn là tốt nhất. Nhã Kỳ vui vẻ nói. Môi cô không ngớt cười.

Lần này Thiên bảo vẫn chưa tin. Anh lại lấy tay sờ vào trán cô. Nhiệt độ trên trán cô có vẻ đã ổn hơn. Thấy vậy anh cũng mỉm cười an ủi đi phần nào. Môi anh chợt xuất hiện một đường cong rõ nét.

- Chúng ta đi ăn nhé. Thiên Bảo.

- Thiên Bảo em muốn ăn cháo. Nhã Kỳ như nhớ ra điều gì đó.

- Vậy thì anh dẫn em đi ăn. Thiên Bảo nói rồi định nắm lấy tay cô dẫn đi nhưng.

- Không phải. Em muốn ăn cháo do anh nấu. Cô nói khiến Thiên Bảo bật cười và thôi không nắm tay cô nữa.

- Trời ạ. Em muốn ăn thiệt à. Thiên Bảo hỏi lại như muốn chắc chắn hơn.

- Ừ. Cô đáp ánh mắt cô như rất hy vọng vào anh.

- Vậy thì vào siêu thị mua đồ rồi về nhà anh nấu cháo cho. Nhưng mà nói trước là nếu có đỡ thì em cũng phải ráng mà nuốt đấy. Có gì thì cũng đừng trách

là anh không báo trước. Thiên bảo nói mặt lại tỏ vẻ ngây thơ. Trong lòng anh lại chột cảm thấy có một cảm giác vui khó tả. Anh cũng không nhận ra về sự thay đổi trong mình. Anh đã cười nhiều hơn khi ở cạnh cô. Thật sự mà nói thì hai người lúc ở cạnh nhau đều đã đánh tan đi sự lạnh lùng. Và thay vào đó là những nụ cười luôn hiện hữu trên môi họ.

- Vậy thì đi. Nói rồi Nhã Kỳ chủ động cầm lấy tay Thiên Bảo kéo đi. Cô cũng không nhận ra được việc đó. Và cử chỉ đó của cô khiến Thiên Bảo thấy ngạc nhiên nhưng lại rất đổi vui mừng.

Sau một lát thì hai người cũng có mặt trước Siêu Thị. Cả hai nhanh chóng bước vào trong. Nhân viên khi thấy Thiên Bảo bước vào liền kéo nhau ra cuối chào anh.

- Mọi người cứ làm việc như thường đi. Không cần bận tâm đến sự hiện diện của tôi. Thiên Bảo nói lạnh lùng nhưng chứa đầy uy nghiêm của mình trong từng chữ.

Nói rồi anh đi lại phía đễ xe đẩy và nhẹ nhàng lấy cho mình một chiếc.

- Nhã Kỳ mình đi thôi. Thiên Bảo mỉm cười nhìn cô.

- Thiên Bảo bây giờ chúng ta mua gì đây. Cô ngơ ngác hỏi Thiên Bảo bởi vì lâu nay có bao giờ cô làm những chuyện này đâu.

- Thì mua nhiều đi chứ anh có biết gì đâu. Thiên Bảo như một con nai vàng ngơ ngác.

- Vậy thì sao mà anh nấu cháo. Em nghi anh lắm đó. Cô nói không quên dành tặng cho anh một ánh mắt đầy rẫy nghi ngờ. Nhưng càng như vậy trông cô càng dễ thương hơn.

- Nghi ngờ cái gì cơ. Thiên Bảo quay qua hỏi cô.

- Anh không biết mua gì sau mà nấu cháo. Nhã Kỳ nói lại.

Thiên Bảo không trả lời mà chỉ nở một nụ cười nhìn cô rồi lại đẩy xe bước đi. Để lại cô với bao nhiêu dấu chấm hỏi to đùng. Nhưng cô cũng nhanh chóng bước theo anh.

- Thiên Bảo đẩy chiếc xe lại quầy sữa. Không chần chừ lâu. Anh nhanh chóng lấy năm thùng sữa bỏ vào xe. Thấy vậy Nhã Kỳ liền lên tiếng.

- Anh làm gì mà mua nhiều thế.

- Mua cho em uống chứ làm gì. Thiên Bảo.

- Em uống không hết đâu. Nhã Kỳ

- Không hết thì cũng ráng mà uống cho hết. Thiên Bảo

- A nói giỡn chứ e phải uống sữa đi. Sức khỏe gần đây không được tốt đâu. Lần này thì anh lại dịu dàng nói với cô. Cô cũng không trả lời lại hay cãi lại anh mà chỉ nở nụ cười hạnh phúc.

- À mua bánh mì nữa. Suy nghĩ đó chợt lóe lên trong a. A lại đẩy xe qua quầy bánh mì. Lần này cũng vậy a lại mua rất nhiều bánh mì như sợ cô sẽ đói.

Cô cũng không có kiến gì. Cứ thế đi theo anh. Hình thoảng lại lắc đầu. Hai người cứ vọng qua khu này rồi khu khác. Cứ thấy thứ gì tốt cho sức khỏe là rinh bỏ ngay vào xe. Chiếc xe đẩy đã được nhận viên thay ba lần. Do Thiên Bảo mua nhiều thứ quá nên không thể đựng hết trong một xe. Sau một tiếng đồng hồ quanh quần trong siêu thị hai người cũng mua xong và vui vẻ bước ra ngoài. Bởi vì nhiều đồ quá nên Thiên bảo đã cho người chở đến khu căn hộ.

- Em phải ăn hết cái đồng thức ăn đó đấy. Thiên Bảo lại dặn dò cô.

- Anh nghĩ em là trâu à. Sao anh mua nhiều thế. Cô cãi lại.

- Bao nhiêu đó mà nhiều gì. Anh cố cãi lại cô.

Nhưng Nhã Kỳ nhìn thấy gì đó. Cô lên tiếng.

- Anh đứng yên đây nha. Chưa để Thiên Bảo kịp ú ớ gì thêm Nhã Kỳ nhanh chóng chạy đi.

- Em... Thiên Bảo cũng chưa nói hết câu. Chỉ có thể nhìn theo bóng của Nhã Kỳ từ phía sau.

Anh đặt mình xuống chiếc ghế đá gần đó rồi lại suy nghĩ về những chuyện mà mình đã làm từ sáng tới giờ.

- “Sao lại quan tâm cô ấy như vậy. Tại sao mà luôn cười khi ở bên cạnh cô ấy. Về lạnh lùng của mà cũng đã bị cô ấy phá hủy rồi. Hoàng Thiên Bảo lạnh lùng của trước đây giờ đã tan biến khi mà gần bên cô ấy.” Thiên bảo giờ mới có cơ hội ngồi lại một mình suy nghĩ lại nhưng chuyện của anh. Anh chợt nhận ra rằng trong anh đã có một sự thay đổi lớn về tình cảm về tính cách và về con người anh. Tất cả mọi thứ đã trở nên ấm áp hơn không còn lạnh giống như trước đây nữa. Phải chăng anh đang cần cô sưởi ấm để trái tim lạnh lùng nơi anh sẽ có thể ấm áp hơn. Không còn cô độc, lạnh giá nữa.

Suy nghĩ trong anh được cắt ngang khi có một bàn tay nhỏ bé đã bịt mắt anh lại. Mi anh cũng khép dần cùng với tay cô. Anh có thể cảm nhận được sự thân quen từ tay cô. Bàn tay ấy có chút gì đó thân quen ấm áp, thân thương và cả lạnh lùng nữa. Anh đã quá quen với đôi bàn tay của người con gái này. Một người con gái chưa bao giờ anh ngừng muốn đem lại hạnh phúc cho cô. Khóe môi anh lại lần lượt nở những nụ cười tươi nhất bắt đầu cảm nhận hơi ấm từ tay cô.

- Anh biết ai rồi đấy nhé Khoai lang. Anh nói như chắc chắn.

- Anh nhầm rồi tôi không phải là người con gái có tên Khoai lang như anh nói đâu. Nhã Kỳ chợt cảm thấy lòng mình lân lân cảm giác vui mừng nhưng cô lại tiếp tục giả giọng châm chọc anh.

- Nhã Kỳ anh biết rồi đó. Em không cần phải diễn như vậy đâu. Câu nói của Thiên Bảo vừa dứt thì Nhã Kỳ vội vàng buông tay mình ra khỏi mắt anh và nhẹ

nhàng ngồi xuống cạnh anh. Khoảng cách của hai người lúc ngồi gần nhau tuy không còn bờ ngõ, xa lạ, lạnh lùng như lúc trước nữa nhưng cả hai đều cần một khoảng thời gian nào đó để có thể bù đắp vào đó.

- Sau anh biết là em vậy. Nói rồi cô đưa cho anh một cây kẹo bông.

- Chỉ cần là việc liên quan đến em là anh đều biết. Anh nói khiến cô có gì đó khó nói trong lòng. Cô cũng không thể diễn tả được cái cảm giác đó. Anh nói và nhận lấy cây kẹo bông từ tay cô. Ánh mắt anh chao qua đây lại nhìn cây kẹo bông một cách khó hiểu rồi lại nhìn sang cô.

- Cái gì đây? Anh nói khiến cô cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Cô còn tưởng là anh đang giỡn với cô.

- Bộ anh không biết đây là cái gì à. Cô hỏi lại anh.

- Không. Anh nói tình quơ. Mặt anh trông giống như một thằng ngu không hơn không kém.

- Hahahahahaha. Sau khi anh nói như vậy cô đã tuôn ngay một tràng cười. Người đi đường nhìn vào hai người thì đều thấy cái cảnh một thằng con trai có cái bộ dạng khùng khùng còn đưa con gái thì cười như chưa từng được cười. Ai cũng nghĩ T.Bảo và N.Kỳ bị khùng hay đại loại là điên.

- Tội hai đứa nhỏ. Mới còn nhỏ như vậy mà bị điên rồi. Vậy mà còn đẹp trai đẹp gái nữa. Tội thật. Đây cũng là những suy nghĩ của hầu hết người đi đường dành tặng cho hai người.

- Nhã Kỳ em bị sao vậy. Có lẽ Thiên Bảo một phần nào cũng đoán được nguyên nhân khi này giờ ai đi ngang qua cũng nhìn vào hai người rồi lại lắc đầu khó hiểu. Nhận ra được điều gì đó. Anh ngăn không cho Nhã Kỳ cười nữa. Cũng đã lâu lắm rồi Nhã Kỳ chưa cười như vậy. Những nụ cười không hề gượng gạo. Không có sự lạnh lùng vô cảm. Mà nó chứa đầy hạnh phúc. Tuy chỉ là nụ cười để chọc T.Bảo nhưng nhìn cô rất đáng yêu khiến cho anh có chút ngây ngất.

- Sao em cười vậy. Thiên Bảo lần này mới quay qua hỏi cô khi thấy cô đã không còn cười nữa.

- Em không ngờ là anh không biết đây là kẹo bông. Cô nói nhưng vẫn cố kìm nén cơn cười trong mình.

- Ừ thì anh không biết. Anh có bao giờ thấy nó đâu mà biết. Anh đáp bằng quơ nhìn cô.

- Anh chưa thấy thật à. Cô hỏi lại.

- Chưa. Anh nói rất dứt khoát.

- Vậy thì giờ thấy rồi đó. Cô lại nhìn anh nói.

- Mà cái này ăn sao vậy. anh không nhìn cô nữa mà nhìn sang cây kẹo bông đầy khó hiểu.

- Thì anh cứ cầm vậy mà ăn. Cô giờ mới nhớ đến cây kẹo bông do từ nãy giờ lo cười.

Cô vừa dứt lời thì anh đã cầm lấy cây kẹo và đưa lên miệng mình. Anh đang tận hưởng hương vị của nó.

- Ngon nhỉ. Anh nói khi đã ăn thử cây kẹo.

- Dĩ nhiên là phải ngon rồi. Nói rồi cô cũng cầm lấy cây kẹo và ăn.

- Em không ngờ là anh không biết đến kẹo bông đó. Thật sự rất bất ngờ. Không biết việc gì sẽ xảy ra nếu như ngày mai em lên trường đưa tin này lên confession của trường nhỉ. Lúc đó chắc sẽ được nhiều người like và comment lắm. Và lúc đó anh sẽ được đặt cho một biệt danh là HOT BOY TRƯỜNG QUÍ TỘC KHÔNG BIẾT ĐẾN CÂY KẸO BÔNG LÀ NHƯ THẾ NÀO. Cô nói mà miệng không ngớt cười. Nhìn cô như vậy anh cũng cảm thấy vui lây mặc dù anh đang bị cô đem ra làm trò cười.

- Em dám. Anh nói ánh mắt anh như hăm dọa cô.

- Giốn anh vậy. Chứ ai lại đi phá hoại hình tượng hot boy của trường Quý Tộc. Em mà làm chuyện đó thì chắc gì cái đám fan của anh tha cho em. Cô nói như đang nịnh anh. Thái độ và cử chỉ của cô lúc đó khiến cho người khác phải bật cười. Anh cũng không ngoại lệ.

Nụ cười ấy thật đẹp biết bao. Em có biết là mỗi khi em cười đầu tôi lại nhói lên những cơn đau và hồi tưởng về một quá khứ tươi đẹp của tôi trước đây không. Nhưng tôi không thể nào hình dung ra được khuôn mặt của người con gái đó. Anh bâng quơ suy nghĩ khi thấy cô cười như vậy. Nhưng suy nghĩ của anh nhanh chóng làm cô cắt đứt.

- Thiên Bảo anh sao vậy. Cô lấy tay hươ hươ trước mặt anh.

- Không có gì. Anh nở một nụ cười để làm xua tan suy nghĩ trong anh và cô.

- Thôi về nhà rồi anh nấu cháo cho. Nói rồi anh đứng dậy bước đi. Nói đúng hơn anh nhanh chóng tìm một lý do khác để trốn tránh chuyện lúc nãy. Anh sợ cô sẽ hỏi anh. Và anh cũng không biết trả lời cô như thế nào. Anh vẫn không muốn đối diện với chuyện lúc nãy. Về người con gái cứ xuất hiện trong bao cơn mơ của anh nhưng có một điều rằng anh không thể hình dung ra khuôn mặt cô. Đây cũng là điều mà anh không thể làm được. Bởi vì trước đây anh từng bị tai nạn và cũng chính tai nạn này đã lấy đi tất cả những hồi ức tươi đẹp nhất của anh. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Nhã Kỳ thì những quá khứ đó cứ mập mờ trong. Anh như cảm nhận rằng ở Nhã Kỳ có chút gì đó rất đỗi quen thuộc nhưng như vậy thì anh cũng kho thế nào lấy lại quá khứ đã mất.

Hai người đón một chiếc taxi rồi lên xe đi về khu căn hộ. Quảng đường về khu căn hộ cũng phải xa lắm nhưng cả hai đều không nói gì. Đôi khi ở hai người cũng cần những khoảng im lặng như vậy để có thể bình tâm lại và suy nghĩ những chuyện của bản thân.

- “Sao mày lại có thể cười như vậy. Cũng đã lâu lắm rồi mình chưa cảm thấy hạnh phúc như vậy. Phải chăng hạnh phúc khi ở bên cạnh Thiên Bảo. Nhưng không được. Người mình yêu là Nhật Minh. Bây giờ là vậy và mãi mãi cũng vậy. Nhật Minh đã mất và mình không có quyền được hạnh phúc như vậy. Nhưng tại sao ở trước mặt Thiên Bảo mình không thể che lấp đi cái sự lạnh lùng của mình dành cho người khác. Ngược lại còn có một cảm giác gì đó rất quen thuộc như lâu lắm rồi mình chưa tìm lại. Không không... không thể có chuyện đó xảy ra..không không.” Nhã Kỳ ngồi trên xe cô chợt suy nghĩ lại những việc làm của mình. Phải chăng cô cũng đã nhận ra sự thay đổi trong mình. Giường như nó đã thể hiện quá rõ...

Cuối cùng thì chiếc taxi cũng đã dừng lại trước khu căn hộ. Hai người cùng nhau bước xuống xe và đi lên trên. Đồ ăn lúc này Thiên Bảo mua ở Siêu Thị cũng đã được đưa đến và đặt trước cửa phòng của Nhã Kỳ.

- Nhã Kỳ em xếp thức ăn vào trong tủ lạnh đi. Còn mấy thứ này để đó anh nấu cháo cho. Thiên Bảo phân công công việc cho cô.

Nhã Kỳ không trả lời mà làm theo. Thiên Bảo cũng xách đồ vào trong và bắt đầu công việc của mình.

- Nay nhà em xem cho kỹ đi chứ không lại nghi ngờ anh nữa. Thiên Bảo nói như mỉa mai cô.

- Em biết rồi. Em phải quan sát cho kỹ xem anh có mua cháo dinh dưỡng hay cháo gói về cho em ăn không. Cô cũng không thua. Cô nói mỉa lại anh.

Thiên Bảo đeo tạp dề vào. Tuy bây giờ nhìn anh có hơi khác nhưng nó vẫn không làm mất đi vẻ đẹp trai của anh mà ngược lại nó còn làm tăng lên vẻ đẹp đó. Lạnh lùng nhưng ấm áp.

Nhã Kỳ ngồi vào bàn. Hai tay chống cằm lên nhìn anh từ phía sau lưng. Nhìn anh từ phía sau như vậy cô cảm thấy vui. Chỉ có như vậy thì cô mới không cảm thấy bối rối khi nhìn anh. Và Cái cảm giác lo sợ khi đối diện với ánh mắt của anh cũng không còn nữa. Ánh mắt ấy luôn làm gọi lên cho cô nỗi nhớ về người đó. Người mà năm năm qua cô không thể nào phai nhòa đi được.

Từng động tác của Thiên Bảo lúc nấu cháo cũng còn vụng về nhưng chính vì sự vụng về đó mà anh càng trở nên cuốn hút. Thỉnh thoảng lại có những tiếng choang.... choang đổ vỡ của chén đĩa. Mỗi lần như vậy Nhã Kỳ lại lên tiếng.

- Hai cái đĩa bốn cái chén rồi nhé. Cô nói khẽ

- Nay nhé. Anh nấu cháo cho em ăn em không phụ thì thôi chứ đừng có ngồi đó mà hai đĩa bốn chén nhé. Thiên Bảo quay lại buông một tràng dài.

- Thôi mà em chỉ đếm xem có bao nhiêu cái thôi mà. Thôi để em lại phụ anh nhé. Cô nhanh chóng chạy lại để phụ anh như làm xua tan đi cơn giận trong anh.

- Em thử đi. Nói rồi anh lấy muỗng múc một thìa cháo rồi thổi cho cô.
Cô từ từ nuốt cháo và cảm nhận lại cái hương vị và mùi thơm của tô cháo.
Còn T.Bảo thì hồi hộp chờ đón kết quả từ cô.

- Không ngon. Cô nói hai chữ đó khiến Thiên Bảo thay đổi sắc mặt ngay 180 độ.

- Không ngon mà là quá ngon. Cô tiếp lời.

- Trời. Cô nói khiến anh vui mừng hẳn lên.

- Thôi em lau tô đi anh múc cháo cho. Anh nói tiếp.

Một tô cháo chứa đầy sự quyết tâm nhẫn nại và công lao cùng với tất cả tình cảm của Thiên Bảo vào trong đó. Thiên Bảo có vẻ hài lòng với thành quả của mình.

- Bây giờ thì em tin đó là cháo do anh nấu chưa. Thiên Bảo.

- Vâng em tin rồi. Đây là cháo nguyên chất do Hoàng Thiên Bảo nấu. Em rất hân hạnh khi được chính tay Hot boy trường QUÍ TỘC nấu cháo cho.